

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Laetitiae Perfectae Artificium In Conscientiae Recta Efformatione
inuentum, & per Adventuales Conciones expositum ac demonstratum

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1667

Index Rerum Praecipuarum Quae In Secunda Parte Artis Semper Gaudendi
Continentur

urn:nbn:de:hbz:466:1-11367

I N D E X

R E R V M P R Æ C I P V A R V M

Q V Æ I N S E C V N D A P A R T E

A R T I S S E M P E R G A V D E N D I

C O N T I N E N T V R

Actiones humanæ.

Actiones quædam clandestinè agenda sunt etiam à boni sibi conscio. Tr. 18. n. 26

Q *Uenam actiones sint laude aut vituperio dignæ. Item quæ naturales & indifferentes.* Tr. 20. n. 5.

Aculei Conscientiæ : vide Stimuli.

Affectiones animi.

Actiõnum humanarum arbitra est Conscientia, in iudicando infallibilis & incorrupta. Tr. 9. n. 12. 13. 14

Aliud est agere vel egisse bene ; aliud verò agere vel egisse bonum. Tr. 9. n. 13

Actiõnes suas omnes condemnare, non est viri perfecti. Huius est in nouos etiam minimos inquirere, vt operum bonitatem augeat. Tr. 9. n. 27. 28. 29.

Explicatur D. Gregorij sententia asserentis, Bonarum mentium esse culpam agnoscere, vbi culpa non est. Tr. 9. n. 30. 31. 32

Explicatur tripliciter locus Christi. Cum feceritis omnia quæcumque dixerò vobis, dicite serui inutiles sumus Tr. 9. n. 33.

Diabolus persuadere nobis vult, actiõnes omnes nostras condemnandas esse velut malas, vt ad pusillanimitatem nos pertrahat. Tr. 9. n. 34.

Aliud est gaudere de actiõne bene à se præstita, aliud verò gaudere de se, & sibi placere. Tr. 9. n. 39

Per passiones obscuratur Conscientiæ dictamen aut sententia. Tr. 10. n. 11

Appetitibus naturalibus datur bene posse vti, & ideo non sunt mali, & dici possunt boni. Tr. 13. n. 23

Amor Dei.

Error multorum circa Amorem Dei super omnia. Tr. 12. n. 26.

Amor alius affectuosus, alius appetitiuus: vterque exponitur. Tr. 12. n. 27

Amorem affectuosum super omnem affectum, Deus non exigit : exigit autem amorem appetitiuum sui super omnia. Tr. 12. n. 28.

Vt amorem Dei super omnia bona excites, non est instituenda cum aliis bonis comparatio. Tr. 12. n. 30.

Amor Dei quid habeat commune cum Contritione. Tr. 12. n. 34

Amor Dei super omnia, detestationem peccati

I N D E X

- cati virtute continet. Item quid sit eam virtute continere. Tr. 12. n. 35. 36
- Amor Dei super omnia, inefficax tamen ut peccata deleat extra Sacramentum, merum commentum est inauditum in Ecclesiâ. Tr. 13. n. 34. 35
- Et in Baïo condemnatum. Tr. 13. n. 36. 37
- Amor iustitiæ non denotat actum amoris Dei super omnia apud S. Augustinum, ut quidam falso asserunt; sed significat merum desiderium adimplendi iustitiam. Tr. 13. n. 58
- Actualis amor Dei, signum est evidens obtentæ à Deo peccatorum gratiæ. Tr. 17. n. 49.
- Moraliter fieri non potest, ut qui sepe amoris actum conatus sit elicere, nullum umquam bonum aut supernaturalem eliciverit. Tr. 17. n. 53
- Anima.
- Animæ agritudo quid sit. Tr. 20. n. 7
- Animæ agritudo ex pulsu Conscientiæ dignoscitur. Tr. 20. n. 8
- Animæ nunquam bene est, nisi prius bene sit Conscientiæ. Tr. 20. n. 9
- Antiochus.
- Antiochus dolorem habuit peccatorum, nec tamen contritus fuit aut attritus. Tr. 12. n. 14
- Antiochena adultera.
- Historia à S. Augustino relata de Antiochena adultera expenditur. Tr. 3. n. 29. & seq.
- Antoninus
- D. Antonini quæ sit apud Theologos auctoritas in historicis. Tr. 14. n. 29
- Attritionis natura.
- Attritio quomodo dicatur à Tridentino imperfecta. Tr. 13. n. 3
- Attritio imperfecta est negativè, non tamen privativè. Tr. 14. n. 49. & seq.
- Attritionem omnem malam esse docuit Lutherus. Tr. 13. n. 5.
- Refutatur ex Scripturis, & D. Augustino. Tr. 13. n. 8. & seq.
- Condemnatur hæreses à Tridentino. Tr. 13. n. 15. & seq.
- Tridentinum non loquitur de Attritione ortâ ex Charitate imperfectâ, sed ex merito timore ortâ. Tr. 13. n. 32. & seq. item n. 38.
- Attritio orta ex charitate imperfectâ in Ecclesiâ alim inaudita. Tr. 13. n. 34. & seq.
- Probatur id ex Ianssonio. Tr. 13. n. 35.
- Datur Attritio quæ sit supernaturalis, idque probatur. Tr. 13. n. 40. & seq.
- Attritio supernaturalis orta ex timore gehennæ, excludit voluntatem omnem peccandi de cætero. Tr. 13. n. 47. & seq.
- Attritio non est actus coactus, sed proflus liber. Tr. 13. n. 54.
- Attritio supernaturalis orta ex timore, sufficit ad obseruandam totam legem; eamque qui sic seruat, obseruat ex amore iustitiæ. Tr. 13. n. 55. & seq.
- Attritionem non facit solus timor gehennæ, sed adiungendus huic est amor, id est, desiderium iustitiæ. Tr. 13. n. 6.
- Hinc soluntur loca D. Augustini quæ in contrarium asseruntur. Tr. 13. n. 62. & seq.
- Attritionis & Contritionis differentia varia. Tr. 14. n. 1. & seq.
- Quæ attritio seruilis sit & mala. Tr. 14. n. 8
- Quomodo ex timore seruilis generetur Attritio non seruilis. Tr. 14. n. 9. & seq.

R E R V M:

In Attritione nihil est sermle. Tr. 14. n. 13.
 Attritus redit ad finem suum vltimum per actum concupiscentie seu spei. Tr. 14. n. 12.
 In Attrito nullus manet affectus peccandi, nequidem conditionatus. Tr. 14. n. 14.
 Aliud est dicere volo peccare si non essent poenae, aliud vero, Vellem: cum hoc actus fiat Attritio, imo & Contritio. Tr. 14. n. 14. 15

Attritionis efficacia.

Attritio cum Sacramento sufficit ad absolutionem peccatorum. Probatum id variè. Tr. 14. n. 17. & seq.

Neoterici quidam volunt Attritioni iungendum esse tenuem & inefficacem aliquem actum charitatis. Fusè refutantur. Tr. 14. n. 19. & seq.

D. Augustinus præter Attritionem, nullum actum Charitatis requirit, necessarium ad percipiendum fructum Sacramenti. Tr. 14. n. 25

Suarez numquam docuit sententiam de Attritionis efficacia non esse certam, nec valde antiquam, nec multum communem. Male à Fernacquo citatus Suarez qui omnia contraria docuit. Tr. 14. n. 27

Aduersariorum rationes non impetunt, nec tangunt veram, quam Ecclesia docet Attritionem, sed aliam sibi fingunt ut eam impugnent. Tr. 14. n. 33

Orthodoxa & communis de Attritione sententia, omnino certa est. Tr. 14. n. 34. 35

Etiamsi fortè non sit de Fide, ideo tamen non est incerta. Tr. 14. n. 36. 37

Attritio sufficit in Confessione vltimâ que circa finem vitæ sit, nec illi necessario ex præcepto præmittenda est Contritio. Tr. 14. n. 41. & seq.

Nequidem ex lege charitatis sibi debita. Tr. 14. n. 42. & seq.

Attritio cum Sacramento tam est efficax ad delenda peccata, quàm sola Contritio. Tr. 14. n. 51

Non est hominis aut doctoris priuati discernere quid sit magis commendandum generatim populo, Contritio an Attritio. Tr. 14. n. 52

Multis magis conuenit per timorem excitari ad Attritionem. Tr. 14. n. 52

Tam Attritio quam Contritio populo commendanda. Tr. 13. n. 53

Censura Sorbonæ lata contra doctrinam aduersam efficacia Attritionis cum Sacramento. Tr. 14. n. 44

Auctores.

Catalogus Auctorum docentium licitè agi ex opinione probabili. Folio 133

D. Augustinus.

D. Augustinus numquam dubitauit an mulier Antiochena licitè ad seruandam vitam coniugis, adulterium commiserit; sed dubitauit, an id femina & maritus ex ignorantia inuincibili putarint licere. Tr. 3. n. 29

D. Augustinus in hac historia supponit dari posse ignorantiam inuincibilem iuris nature. Tr. 3. n. 29

D. Augustinus quadam ex ignorantia facta improbat. Exponitur quænam ea sint. Tr. 3. n. 34

D. Augustinum semper in ore habent aduersarij; bene an malè, id quidem perinde est, modo sibi plausum faciant. Tr. 3. n. 49

D. Augustinus clarissimè sentit licitum esse operari ex opinione probabili. Tr. 4. n. 35. 36

D. Augustinus nusquam docet è natura omnis

I N D E X

- omnis timoris esse retinere voluntatem peccandi si infernus non esset, aut faciendi id quod ex metu iam non facit. Tr. 13. n. 50
- D. Augustinus per amorem iustitiæ intelligit desiderium iustitiæ, non verò actum amoris Dei dilecti super omnia. Tr. 13. n. 58. 59
- D. Augustinus nec ullus SS. Patrum suam sententiam contra Pontificum aut Ecclesiæ auctoritatem umquam defendit. Tr. 5. n. 43. Tr. 13. n. 66
- D. Augustinus præter meram Attritionem, nullum actum Charitatis requirit necessarium ad percipiendum fructum Sacramenti. Tr. 14. n. 25
- D. Augustinus Charitatis nomine, sæpe intelligit bonam voluntatis affectionem, seu boni-volentiam. Tr. 13. n. 65
- Calvinus Calvinistæ.
- Calvinus & hæretici docent Confessionem carnificinam esse, & esse impossibile: refutatur virumque. Tr. 15. n. 15. & seq. item 20. & seq.
- Calvinus falso statuit nulla dari peccata quæ ex natura sua sint venialia, sed omnia esse mortalia. Tr. 15. n. 17
- Calvinus vult omnes tentationes, & motus primo-primos esse vera peccata. Quod refutatur. Tr. 15. n. 17
- Calvinus diserit se præfert D. Augustino. Ibid.
- Calvinus & Calvinistæ volunt quemvis debere credere ut articulum fidei, se esse filium Dei seu in statu gratiæ. Tr. 17. n. 22. 23
- Refutatur susè hæc hæresis. Tr. 17. n. 24
- Calviniana fiducia viam aperit omnibus sceleribus. Tr. 17. n. 25
- Calvinistarum sententiæ nullo modo sibi coherent. Tr. 17. n. 26
- Faciunt articulum Fidei, id quod non est in Scripturis. Tr. 17. n. 27. & seq.
- Nusquam in Scripturis est quod Calvinus sit in statu gratiæ. Tr. 17. n. 30. & seq.
- Ex Calvinistarum sententiâ sequitur quod omnis verè fidelis possit mutare religionem quoties vult, sine salutis aut etiam religionis ullo præiudicio. Tr. 17. n. 32
- Calviniani non debent esse solliciti de iis qui ab ipsorum sectâ desisunt. Tr. 17. n. 33
- Si vera est Calvini sententiâ, nemo qui umquam fidelis fuit est damnatus; aut Iudas proditor numquam fuit fidelis. Tr. 17. n. 34.
- Calvinistæ reformant & inuertunt fiduciam quam de sua salute habuit D. Ioannes Apostolus. Tr. 17. n. 35
- Calumniæ, Conuitia, Calumniatores.
- Per calumnias & dicitia quidam conantur sententias suas stabilire; cum his tamen agendum modeste. Tr. 3. n. 37
- Ignorantia inuis naturæ, & immunitas peccati ex eâ orta, acriter à quibusdam, & per calumnias perstringitur. Tr. 3. n. 38
- Quidam ut sibi plausum faciant, magno apparatu multas Patrum sententias congerunt, ut probent res quæ à nemine negantur. Tr. 3. n. 39.
- Quidam semper eadem argumenta voce & scripto afferunt, licet sæpius clarissimè iis sit responsum; & quidem linguâ vernaculâ id agunt, ut populo sic imponant. Tr. 3. n. 49
- Quidam calumniantur per sententias quasdam Catholicas destrui sanctissima moralis Theologiæ fundamenta. Id semper ore crepant. Petitur ab iis quænam ea fundamenta sint. Exponuntur tria. Tr. 3. n. 51.

Calumniæ

- Calumniæ & conuitia in sententiam de
opinionem probabili sequendâ à quibusdam
iactitata. tr. 4. n. 14.
- Item in omnes passim Theologos sparsa ab
iis iniuria. tr. 4. n. 15. 16.
- Calumniis & conuitiis agere, aduersatur
iuri natura. tr. 4. n. 17.
- Calumniari non est signum teneræ & stri-
ctæ Conscientiæ, quam tamen hi calum-
niatores semper verbis præ se ferunt.
tr. 4. n. 18
- Calumniatores hi à Pontifice, & Senatibus
Regiis Parisiensi & Aquensi condemnati,
eorumque libelli exusti. tr. 4. n. 19
- Callidè mutant aduersarij statum quæstio-
nis, in controuersia an liceat sequi opi-
nionem probabilem relicta probabiliori,
ut hanc sententiam calumniis liberius,
& ut videtur non sine fundamento
impetant. tr. 5. n. 36
- Calumniæ quibus impetitur vera de Attri-
tione sententia. tr. 13. in proœmio.
- Calumniæ eorum qui non nisi graues pœ-
nitentiæ in Confessione iniungendas es-
se contendunt. Fusè refutantur. tr.
16. n. 7. & seq.
- Vnicus calumniator sufficit ut turbet pa-
cem viri boni. tr. 18. n. 2
- Huic malo compescendo remedium est, con-
temptus. tr. 18. n. 3
- Probitas vitæ calumniatori pudorem iniicit.
tr. 18. n. 32.
- Caro, Corpus.
- Caro fere omnium scelerum est complex.
tr. 16. n. 31.
- Carni cedunt præcipua scelerum emolumen-
ta. tr. 16. n. 32
- Caro animum ad peccandum infligat. tr.
16. n. 33
- Caro ad agendam penitentiam imbecillis,
ad peccandum verò satis robusta, etiam
in tenerrimis. tr. 16. n. 34
- Carni debet anima subirasce, eamque casti-
gare ne insolescat. tr. 16. n. 39. 40
- Seueritas illa, clementia est. tr. 16. n. 42
- Carni bene fit cum duris exerceatur. tr. 16.
n. 57.
- Cur maior percipiatur verecundia ex pecca-
tis carnalibus, quàm spiritualibus. Da-
tur ratio. tr. 10. n. 31. 32
- Vide. v. Pœnitentiæ corporales.
- Certum, Certitudo.
- Præceptum non agendi nisi ea quorum ve-
ritas & obligatio cerò constat, ut fert
aliquorum dogma, à Deo latum non est,
nec ferri potuit. Probatur fuse. tr. 4.
n. 39. & seq.
- Non omne quod de fide obligante non est,
incertum est aut non certum. tr. 14.
n. 36. 37. 38.
- Differentia inter id quod est certum simplici-
ter, & id quod est certum fide Diuinâ
seu obligante, exponitur. tr. 14. n. 38
- Certitudo obiectiua quid sit. tr. 17. n. 11
- Certitudo subiectiua quid sit, & unde o-
riatur. tr. 17. n. 12. 13
- Certitudo Fidei quid sit, & unde oriatur.
tr. 17. n. 15
- Certitudo physica, & eius exortus. tr.
17. n. 16
- Certitudo moralis quid sit, & unde nasca-
tur. tr. 17. n. 17. 18
- Quâ ratione vnum altero dici possit cer-
tius. tr. 17. n. 19.
- Non semper est certior qui credit id quod
est certius. tr. 17. n. 20
- De certitudine obtentæ gratiæ, seu quod
simus filij Dei, vide verbo. Gratia.
- Charitas.
- Charitatem imperfectam dari quæ sine Sa-
cramento

I N D E X.

cramento non delet peccata, signum
merum est, & inauditum in Ec-
clesiâ. tr. 13. n. 34
Condemnatum id est in Baio. tract. 13.
n. 36
Charitatis nomine sepe bonam voluntatis
affectionem, seu boni-volentiam in-
telligit D. Augustinus tr. 13. n. 65
Vide v. Amor Dei.

Christus.

Christus throno Gratiæ modo presidet, quia
hominum maximè miseretur tr. 15.
n. 2
Christus thronum Gratiæ Sacerdotibus tã-
quam vicariis suis concedidit. tract.
15. n. 3
Cur Christus potestatem absoluendi sibi non
referuarit, aut saltem cur eam non
commiserit Angelis. Cur Petro, & qui-
dem quondam peccatori. tract. 15.
n. 4. & seq.
Ex Christi institutione promerit obligatio
sigilli Confessionis. tr. 15. n. 38
Christi providentia in cauendo Confessio-
num secreto, ne reuelentur nequidem à
Sacerdotibus à fide apostatis. ibidem.

Concionator.

Concionatoris, est Theologica dogmata po-
pulo clare explicare. tr. 2. in proœm.

Confessionis Sacramentum.

Alia longè est questio, an circa finem vitæ
exercendus sit aliquis actus Charitatis;
alia verò an actus Charitatis præcisè in
Confessione ultimâ ex præcepto sit inse-
rendus, vt Confessio sit bona. tr. 14.
n. 40
Confessione ultimæ in fine vitæ faciendæ,

non debet ex præcepto præmitti actus
Contritionis, sufficit Attritio. Proba-
tur id fusè. tr. 14. n. 41. & seq.
Confessionis Sacramentum cur concediderit
Christus hominibus, tamquam suis vi-
cariis. tr. 15. n. 3
Cur peccatoribus in peccatores dederit
Christus absoluendi iurisdictionem. tr.
15. n. 5.
Differentia inter Senatuum politicum, &
sacrum Confessionis tribunal in pra-
standâ reo gratiâ. tr. 15. n. 7. & 42
In Sacramento penitentiae non datur sce-
lerum gratia, quin & detur Gratiâ a-
micitiæ seu sanctificatiæ. tr. 15. n. 9
Hæretici dicunt Confessionem peccatorum
esse carnificinam, & esse impossibilem,
sed ex falsis hypothesebus. Ostenditur v-
trumque falsum. tr. 15. n. 15. & seq.
item n. 20. & seq.
Verecundia ex Confessione orta, per Sacra-
menti & Confessionis ingentia commo-
da compensatur. Exponuntur ea com-
moda. tr. 15. n. 40. & seq.
Declarantur in Confessione scelera, vt æ-
ternitate totâ occultentur. tr. 15. n. 41
Quæcumque bona absolutio delet omnia pec-
cata quæ in præcedentibus Confessionibus
defectu Iudicis aut Confessarij non
fuerant condonata. tr. 17. n. 51

Confessionis faciendæ modus.

In Confessione non defenditur, sed accusa-
tur crimen ab ipso reo. Et datur ratio
cur hoc sic debeat fieri. tr. 15. n. 12. 13
Penitentem decet humilis compositio tum
animi tum etiam corporis, dum ad Con-
fessionem accedit. Et quare. tr. 15.
n. 14
Omnia mortalia in Confessione aperienda
esse probatur quatuor rationibus. tract.
15. n. 19

Venialia

Venialia peccata non sunt necessaria materia Confessionis. tr. 15. n. 21

Peccator qui diu peccatis assuevit nec omnium potest recordari, confiteatur ea, quorum post factam moralem diligentiam, bona fide recordatur. tr. 15. n. 23

Neque post Confessionem sic factam, amplius examinanda sunt peccata. tract.

15. n. 24

Quid faciendum, si postea casu occurrant non confessa. tr. 15. n. 24

An confitenda que probabiliter peccata non sunt: an etiam dubia. tr. 15. n. 26

Quomodo in Confessione distinguende peccatorum species. tr. 15. n. 27

Quomodo peccatorum numerus exponendus. tr. 15. n. 28

Pœnitens dum confitetur, non agat rhetoricam, nec crimina sua exaggeret. tract.

15. n. 31

Non etiam agat causidicum, nec peccata excuset. tr. 15. n. 32

Non accuset alios, sed tantum se. tr. 15. n. 33.

Non agat historicum, nec fuse narret peccata, sed breuibus & claris, sed quam potest maxime pudicis verbis. tr. 15. n. 34

Qui bona fide semper est confessus, curet non tam antiqua peccata per Confessionem repetere, quam nouam de omnibus generatim Contritionem excitare. tract.

17. n. 54

Consulendo pudori licitum est, adire Confessarium cui reus ignotus sit. tract. 15. n. 39

Nemo tenetur confiteri per interpretem. tr. 15. n. 38

Confessionis sigillum.

Quanta sit sigilli Confessionis obligatio. tr. 15. n. 37

Obligatio hæc est ex ipsa institutione Christi,

nec datur casus, in quo licitum sit Confessionem reuelare. tr. 15. n. 38

Confessario deponenti ex scientia Confessionis, in Iudicio non creditur. tr. 15. n. 38

Christi prouidentia, in cauendo secreto Confessionum, ne reuelentur inter hereticos a Sacerdotibus apostatis. tr. 15. n. 38

Confessarius.

Confessarius non det scrupuloso dictorum suorum rationem. tr. 8. n. 34

Confessarius non sinat scrupulosum multis secum agere de scrupulis; nec ipse veterum scrupulorum ei mentionem faciat. tr. 8. n. 36

Confessarium scrupulosum sepius ob eandem rem ad se redeuntem non admittat. tr. 8. n. 38

Confessarius scrupuloso afferenti ultimam hanc fore Confessionem quam postulat de preteritis instituere, nullo modo credat, ne iurato quidem: nec permittat eam Confessionem institui. tr. 8. n. 38.

Confessarius modo ad Contritionem, modo ad Attritionem excuset pœnitentem, pro huius dispositione. tr. 14. n. 42

Confessionales pœnitentiæ.

Priuati humanis aut Doctoris non est Confessarius omnibus in dandis pœnitentiis leges præscribere. tr. 16. n. 11. 14

Confessarius in pœnitentiis iniungendis qualitates criminum spectare debet, non vero semper quantitatem. tr. 16. n. 13

Confessarii vicarij sunt Christi, sed miserantis, non castigantis. tr. 16. n. 15

Demonstratur imprudentia eorum qui dicunt, semper graues pœnitentiis iniungendas. tr. 16. n. 16. 17

Cum magno fructu sepe, pro grauibus delictis impositæ minima pœnitentiæ. tr. 16. n. 17

Imprudens

I N D E X

- Imprudens Confessarij est, promiscue graues poenitentias imponere.* tr. 16. n. 22
- Scandalizantur fideles ex nimio Confessarij rigore.* tr. 16. n. 23. 24. & seq.
- Confessarius sit benignus in alios, in se vero rigidus exemplo S. Francisci Xaverij.* tr. 16. n. 25. & seq.
- Vide v. Poenitentiae Sacramentales.*
- Conscientia in genere!
- Conscientiae nostrae plenum actionum nostrarum iudicium cessit Deus.* tract. 1. n. 17. 18
- Conscientia est arbitra actionum infallibilis & incorrupta.* tr. 9. n. 12. 13. 14
- Conscientia sibi ipsi mentiri non potest.* tr. 17. n. 44
- Conscientiae bona commoda & deliciae.* tr. 1. n. 19. 20
- Varia de Conscientia Patrum encomia.* tr. 1. n. 22. tr. 2. n. 2
- Conscientia bona caelum est in terris.* tr. 1. n. 23
- Conscientiae componenda ars est praestantissima, maxime necessaria, & facillima.* tr. 1. n. 24
- Conscientia quomodo recte vocetur mortalius Deus.* tr. 2. n. 3. & seq.
- Conscientia Vicarius atque oculus Dei.* tr. 10. n. 10
- Conscientia regula proxima est agendorum; actorum index; malefactorum reconciliatrix.* tr. 2. n. 4. 5. 6.
- Conscientiae definitio.* tr. 2. n. 7
- Conscientiae vis.* tr. 2. n. 8
- Conscientia non est in voluntate. Contra Egidium, cuius rationes fuscis refelluntur.* tr. 2. n. 9. & seq. item n. 15. & 20
- Conscientiam malam quis habere potest, v.g. in materia pudicitiae, & tamen habere virtutem pudicitiae: & contra.* tr. 2. n. 11
- Voluntas bona non est Conscientia, sed hanc arguit aut indicat.* tr. 2. n. 14
- Conscientia non est scientia agendorum in genere, seu Synderesis; sed est iudicium agendorum in particulari.* tr. 2. n. 15. & seq.
- Qui maximam habent scientiam, sepe nullam habent Conscientiam.* tr. 2. n. 18
- Vnde id fiat quod multi boni speculativi, practici autem sint pessimi.* tr. 2. n. 20
- Conscientia magis flagitanda à Deo, quam scientia.* tr. 2. n. 19
- Conscientiae cum Senatu supremo symbolizatio.* tr. 2. n. 21. & seq.
- Conscientiae cum corde varia symbolizatio.* tr. 20. n. 4. & seq.
- Omnis Conscientiae enarratio, per comparisonem bilancis exponitur.* tr. 7. n. 2. 3
- Conscientia obligans quid sit.* tr. 2. n. 23
- Conscientia consulens & permittens quid sit.* tr. 2. n. 24
- Conscientia premens quid sit; & quid sit agere contra Conscientiam.* tr. 2. n. 25
- Conscientia attestans quid sit.* tr. 2. n. 26
- Conscientiae iudicium decretorium quid sit.* tr. 2. n. 17
- Conscientiae laus & bonum testimonium quid sit.* tr. 2. n. 28. tr. 9. n. 19
- Conscientia morsus & vermis quid sit.* tr. 2. n. 29
- Conscientiae liber quid sit.* tr. 2. n. 30
- Conscientia cur dicatur bona aut mala, cum bonitas & malitia sit in voluntate, Conscientia vero in intellectu.* tract. 2. n. 34
- Conscientia cur dicatur munda aut immunda, aut sceleribus plena.* tr. 2. n. 35. 36
- Conscientia cur dicatur cauteriata, aut caeca.* tr. 2. n. 37
- Conscientia cur dicatur lata.* tr. 9. n. 22
- Conscientia

R E R V M.

Conscientia bona quid sit, quid verò mala. tr.20.n.13

Conscientia tenera, seu ad agendum bene prompta, quid sit. tr.20.n.14. tr.8.n.2.3.

Conscientia crassa, seu lenta ad agendum bene, quid sit. tr.20.n.14

Conscientia tenera in fugiendo malo quid sit. tr.20.n.15

Conscientia crassa in fugiendo malo quid sit. tr.20.n.16

Conscientia bona maximum in mortis articulo solatium. tr.19.n.10.& seq.

Synopsis eorum quae sex tractatibus de Conscientia dirigente dicta sunt. tr.9.n.1.& seq.

Quantam sit Conscientia cui tutò possis acquiescere. tr.20.n.32

Conscientia certa, erronea.

Conscientia certa quid sit. tr.3.n.1

Conscientia certò obliganti etiamsi erronea, sed tamen bonâ fide erranti, semper nihilominus parendum. tr.3.n.6.& seq.

Conscientiam errantem sed bonâ fide, verè obligare probatur fusè ex D. Paulo. tr.3.n.9.10

Conscientiae erroneae auctoritas, tota à Deo est, non aliunde. tr.3.n.11.12

Contra Conscientiam erroneè obligantem non peccatur, nisi iudicium Conscientiae sit omnino certum & indubitatum. tr.3.n.14.

Item debet esse in errante libertas ad ponendam vel non ponendam actionem illam, circa quam erratur. tr.3.n.15

Libertatis defectu, à peccato eximitur quaedam pia virgo admodum blasphema, & tamen innocens. tr.3.n.16

Item quidam committens plurima, ut putabat, homicidia. tr.3.n.17.

Conscientia per errorem, sed bonâ fide actionem aliquam malam permittenti impunè paretur & absque peccato. tr.3.n.19. & seq.

Vide praeter haec. v. Error, Ignorantia, Incogitantia.

Conscientia ex opinione probabili formata.

Conscientia probabilis, aut potius ex opinione probabili formata quid sit. tr.3.n.2

Aliud est certò iudicare an lex obliget, aliud vero an haec actio possit fieri nec ne. Sine hoc ultimo iudicio nihil rectè fit. tr.4.n.2

Potest non certa esse Conscientia de legis obligatione, ob rationes utrimque occurrentes. Exponitur id familiari exemplo. tr.4.n.4

Cetera vide. Verbo. Opinio probabilis, Opinio improbabilis, Opinio tuta.

Conscientia Dubia.

Conscientia dubia quid sit. tr.3.n.3
Cetera vide. verbo. Dubium, Dubia Conscientia.

Conscientia scrupulosa.

Conscientia scrupulosa quid sit. tr.3.n.4
Cetera vide v. Scrupulus, Scrupulosa Conscientia.

Conscientia. Laudans. v. Laus Conscientiae. Gaudium ex Conscientia.

Conscientia reprehendens. v. Stimuli Conscientiae.

Conscientia examinans. v. Examen Conscientiae.

b b

Con-

I N D E X

Conscientiæ securitas v. *Securitas Conscientiæ.*

Conscientiæ testimonium. v. *Testimonium Conscientiæ.*

Conscientiæ vermis. v. *vermis Conscientiæ.*

Conscientiæ vita, mors.

Vita spiritus pendet à Conscientiâ, ut vita corporis à corde. tr. 20. n. 3

Vivente Conscientiâ adhuc in peccatore est spes salutis; eâ emortuâ, desperata est salus. tr. 20. n. 10. 11

Quæ sit mortua Conscientia, & sine sensu. tr. 20. n. 17. 19

Maximum supplicium, supplicia à Deo immissa, à Conscientiâ non sentiri. tr. 20. n. 18

Quomodo Conscientia paulatim moriatur. tr. 20. n. 20

Mortua Conscientia sine peculiari Gratia miraculo non reuocatur ad vitam. tr. 20. n. 21

Conscientiæ debita obseruantia.

Obseruanda plurimum Conscientia, ob magnam quâ pollet auctoritatem. tr. 20. n. 22.

Conscientiam semper consule. tr. 20. n. 23

Memineris Conscientiam tibi semper adesse, tuisque actionibus interesse. tr. 20. n. 24

Memoria presentis Conscientiæ videtur homini expeditior, quàm presentis Dei. tr. 20. n. 24

Numquam te solum reputa cui semper inuigilat Conscientia. tr. 20. n. 25

Conscientiæ soli maior deferenda est reuerentia, quàm omnium hominum simul collectorum oculis. tr. 20. n. 26. 27

Magis erubescendum est peccare in oculis Conscientiæ, quàm in Sanctorum conspectu. tr. 20. n. 28

Ex parua Conscientiæ estimatione, in omne nefas itur. tr. 20. n. 29

Consilium, Consulere.

Licitum est varios Doctores consulere, donec inueniatur sibi fauens sententia, sed probabilis. tr. 6. n. 51

Pessimâ sîde agunt, qui ex industria improbos consulunt; & qui sententias sibi fauentes auro venantur. tr. 6. n. 52. 53

Execrabiles hi sunt Deo. tr. 6. n. 54

Et sepe inopiâ puniuntur. tr. 6. n. 55

Contritio perfecta.

Ad Contritionem non requiruntur lachrymæ, aut alius seu motus seu sensus corporis. tr. 12. n. 13. & seq. item. n. 41

Exponitur doctrina Tridentini de Contritione perfecta. tr. 12. n. 16. & seq.

Contritio est dolor animi; nempe Intellectus & Voluntatis. tr. 12. n. 16. & seq.

Contritionem duo actus constituunt. tr. 12. n. 22.

Contritio cur dicatur efficax. tr. 12. n. 23

Contritioni peccata omnia condonantur sine Sacramento: nec tamen sine Sacramenti voto Contritioni incluso. tr. 12. n. 24.

Ad Contritionem non requiritur amor affectuosus Dei semper omnia, sed appetitiuus. tr. 12. n. 28

Item ad Contritionem, appetitiua detestatio mali super omnia mala requiritur, non verò affectuosa. tr. 12. n. 29

Ad Contritionem per se non requiritur distincta peccatorum recordatio; sufficit confusa. tr. 12. n. 37

Hinc qui confiteri non potest, non tenetur singula peccata in mentem reuocare: sed coneratur de omnibus in genere. tr. 12. n. 38

Con-

Contritio moram temporis non requirit;
momento perficitur. tr. 12. n. 40

Nullis verbis opus est ut eam exprimas. tr.
12. n. 40

Dolor corporis & lachrymæ, bene ad dete-
llanda peccata quandoque adhibentur,
quamvis ad Contritionem non sint ne-
cessaria. tr. 12. n. 41.

Contritio perfecta, in voluntatis cum
Divinæ adhesionem perfectam consistit. tr.
12. n. 42.

Adhæsiō hæc procuranda, & quidem a libris
sæpe reperitur. ibid.

Contritio licet efficacior Attritione, non om-
nibus tamen convenientior est medicina.
tr. 14. n. 52.

Contritio non debet ex obligatione præmitti
ultima Confessione in fine vite faciendæ,
sufficit Attritio. tr. 14. n. 41. & seq.

Moraliter fieri non potest, ut qui multos
contritionis actus conatus est elicere in vi-
tâ, nullum unquam bonum & superna-
turalem elicuerit. tr. 17. n. 53

Fide v. Dolor.

Cor.

Viti incubus cor, ita Conscientia animam pec-
cati ream suffocat. tr. 10. n. 19

Servandum præcipue cor, quia ex ipso vita
procedit. Oshenditur quomodo procedat.
tr. 20. n. 12.

Varia cordis & Conscientiæ symbolizatio.
tr. 20. n. 4. & seq.

Creaturæ.

Creaturæ, nunquam gaudium; ut summum
voluptatem afferunt. tr. 1. n. 4

Quæ ex creaturis oritur voluptas, naturâ
suâ in tristitiam degenerat. tr. 1.
n. 5.

Deus.

Deus Conscientiæ nostræ cessit plenum
actionum nostrarum iudicium. tr.
1. n. 17.

Dei vicarias partes agit Conscientia; & sibi
rectè vocatur Mortalium Deus. tr. 2.
n. 3.

Deus non patitur eos qui bonâ fide agunt, diu
ignorare quæ sciendæ sunt. tr. 3. n. 43

Deus nihil potest præcipere quod rationi ad-
versetur. tr. 4. n. 37

Deus permittit optimos suos amicos quando-
que scrupulis dinexari. tr. 7. n. 9

Deus scrupulis exercet animam, ut eam à
vitijs purget. tr. 7. n. 44

Deum esse, rectè colligitur ex stimulis Con-
scientiæ. tr. 10. n. 7. & seq.

Quinam stimuli Conscientiæ à Deo sint. tr.
10. n. 38. & seq.

Deus promior est ad dandam gratiam, quàm
peccator ad eam recipiendam. tr. 12. n. 6

Deus pollicetur gratiam penitenti, & pro-
missionem iuramento confirmat. Datur
ratio huius iuramenti. tr. 12. n. 7.
& seq.

Vivit Deus, dum peccatoris miseretur. Qua-
re tunc dicatur vivere. tr. 12. n. 8

Abblanditur peccatori Deus, ut impetran-
dæ gratiæ fiduciam in eo excites. tr. 12.
n. 10. & 39.

Deus obliuiscitur planè injuriæ condonata.
tr. 15. n. 10.

Quid sit Deum obliuisci scelerum. tr. 15.
n. 11.

Diabolus.

Diabolus sæpissimè est scrupulorum auctor.
tr. 7. n. 31. & seq.

Quâ arte Diabolus scrupulos excitet & au-
geat. tr. 7. n. 32. 34

Finis quem Diabolus in excitandis scrupulis
bb 2 sibi

I N D E X

fibi praefixum habet, est de lassare animi vires. tr. 7. n. 33. 35. 45.
Diabolus tenebras animae quærit ut scrupulos ingerat: & per scrupulos tenebras animae auget. tr. 7. n. 34
Indicia quatuor ad discernendum an scrupuli sint à Diabolo. tr. 7. n. 48. & seq.
Quinam stimuli Conscientiæ sint à Diabolo. tr. 10. n. 36. & seq.
Diabolus persuadere nobis vult omnes actiones nostras esse condemnandas velut malas, ut ad pusillanimitatem nos pertrahat. tr. 9. n. 34

Dolor de peccatis.

Dolor qui ex naturalibus rationibus elicitur, naturalis est: illi non datur condonatio peccatorum. tr. 10. n. 35. tr. 12. n. 19
Dolor naturalis quo pacto eleuari possit, aut mutari in supernaturalem. tr. 10. n. 36
Dolor de peccatis non consistit in lachrymis, aut corporis tristi affectione. tr. 12. n. 13 & seq.
Dolor qui ex peccatis in corpore sentitur, passio est ad Contritionem non necessaria. tr. 12. n. 14.
Dolor ille sæpe sine contritione est. ibid.
Quinimo dolor ille sæpe malus est. ibid.
Dolor ille dum exorbitat, numquam à Deo est. Item quando exorbitet. tr. 12. n. 15
Alius est dolor intellectus, alius verò dolor voluntatis. tr. 12. n. 17
Quo pacto intellectui dolor inuratur ex peccati admisi Conscientiâ. tr. 12. n. 18
Quomodo ex peccati Conscientiâ dolor subeat voluntatem. tr. 12. n. 20
Vide v. Contritio.
Dolor ex peccatis. Vide v. Stimulis Conscientiæ. Item. Peccati detestatio.

Dubium, dubia Conscientiæ.

Conscientia dubia quid sit. tr. 3. n. 3
Conscientia cur dicatur dubia. tr. 6. in proœmio.
Dubium & opinio probabilis, longè differunt. tr. 6. n. 1
Non nisi ineptissime à nonnullis confunduntur. tr. 11. n. 51
Ponitur utriusque differentia. tr. 6. n. 2. 3
Dubium triplex. Aliud negatiuum, aliud positium, aliud ex rationibus sese elidentibus. tr. 6. n. 4. 5. 6
Dubium speculatiuum quid sit. tr. 6. n. 8.
Dubium practicum quid sit. tr. 6. n. 9.
Cum dubio practico semper illicitum est agere. tr. 6. n. 11. & seq.
Dubius an id quod veniale est sit mortale, peccat mortaliter si pergat in agendo. tr. 6. n. 15.
Dubius peccat specie peccati de quo dubitat. tr. 6. n. 16.
Dubius positimè dubio practico, eligere debet id quod tutius. tr. 6. n. 17
Dubius negatiuè, potest licitè agere. tr. 6. n. 18.
Cum dubio speculatiuo etiam, agere non licet, donec formaris Conscientiam, id est, iudicium tuleris rem licitè agi posse. tr. 6. n. 19.
Hinc dubius, primò debet conari deponere dubium, factâ ulteriori veritatis inquisitione. tr. 6. n. 20
In dubio iure, humana potestas aut Respub. non dat possessori nouum ius, sed de veteri iure fert sententiam. tr. 6. n. 25. item n. 27.
In dubijs quæ spectant materiam iustitiæ, rectè formatur Conscientia ex bonæ fidei possessione, item ex juris presumptione. tr. 6. n. 23. & seq.
Possessor bonæ fidei in dubio non debet rem diui-

diuidere quantumcumq; sit juris dubium. tr. 6. n. 28. 29.
 Dubium de paterna hereditatis iustitia, non est curandum. tr. 6. n. 30
 Dubius an debeat, non debet soluere. tr. 6. n. 31.
 Certus de debito, dubius an soluerit, debet soluere. tr. 6. n. 32
 Possesso in omnium virtutum materia, sufficit ad formandam Conscientiam in dubio. tr. 6. n. 33. & seq.
 Lex dubia non obligat. tr. 6. n. 37
 Certus de lege, dubius an ei satisfecerit, legi adhuc est obnoxius. tr. 6. n. 38
 Inter diem Iouis & Veneris qui dubitat an sit hora noctis duodecima, non tenetur abstinere carnibus. tr. 6. n. 39
 Tenetur abstinere carnibus, qui inter Sabbathum, & Dominicam dubitat, an sit hora noctis duodecima. tr. 6. n. 40
 Dubius de anno vigesimo-primo, non debet jejunare in quadragesima. tr. 6. n. 41
 Dubius de 24. anno expleto, non potest sacerdotium suscipere. tr. 6. n. 41
 Dubius an votum emisit, voto non tenetur. tr. 6. n. 43. 44
 Dubius de facto, facti obligatione non tenetur. tr. 6. n. 45
 Dubium affectatum nunquam excusat à crimine. tr. 6. n. 47. & seq.
 Unde oriatur hoc dubium. tr. 6. n. 48. & seq.
 Nefas est ex dubio iure certam litem intentare bonæ fidei possessori. tr. 6. n. 55.
 Qui dubitat de facto ipso, iudicet se non fecisse. tr. 11. n. 53. & seq.
 Quanam sit pars tutior quæ in dubio eligenda sit. tr. 11. n. 55
 Qui grauiter peccare non solet, in dubio iudicet se non peccasse. tr. 11. n. 60. & seq.
 Qui plerumque solet consentire, in dubio iudicet se consensisse. tr. 11. n. 63. 64.

An & que peccata dubia sint consentanda. tr. 15. n. 26.

Echo.

Echo abstrusis Conscientijs comparata. tr. 11. n. 42

Error.

Error inuincibilis efficit ut lex Dei censeatur sic erranti non legitime proposita, & sic excusat à peccato. tr. 3. n. 19. 20
 Error inuincibilis tollit voluntarium, quod tamen ad peccandum requiritur. tr. 3. n. 23.
 Error inuincibilis & inculpatus, committi potest tribus modis. tr. 3. n. 24.
 Error positiuus quid sit. tr. 3. n. 25.
 Quod ex errore positiuo sit, non est proprie dictum peccatum. tr. 3. n. 28. 29.
 Virgines pro castitate decertantes, exmero errore, innocuè tamen & laudabiliter se occiderunt aut mutilarunt. tr. 3. n. 30
 Multis exmero errore positiuo hæreticus, non imputatur hæresis ad culpam. tr. 3. n. 31
 Error alius est late sumptus prout opponitur Vero; alius autem strictè, prout opponitur Certo, aut Euidenti. tr. 4. n. 24
 Cetera vide v. Conscientia erronea, Ignorantia, Incogitantia.

Examen Conscientiæ quotidianum.

Examen quotidianum Conscientiæ, magnâ parte institui debet ad agendum Deo gratias. tr. 9. n. 29.
 Examen quotidianum faciunt viri probi, exemplo Davidis. tr. 11. n. 14. & seq.
 Tempus nocturnum huic examini maxime accommodum. tr. 11. n. 16.
 Aliud examen quod instituebat Seneca, aliud nocturnum. tr. 11. n. 18.

bb 3

Humi-

I N D E X

- Humilis sit constitutio corporis & animi se examinantis.* tr. 11. n. 19
- Colligenda primo est mens per serias aternasque rationes.* tr. 11. n. 20
- Non tantum peccata omnia, sed & errores, & eorum causa in examine quotidiano indaganda.* tr. 11. n. 22
- Primus fructus examinis quotidiani, est futuri prudens cautio.* tr. 11. n. 23. 24
- Secundus est, securitas de diligentia peccatis inquirendis legitime adhibita, in ordine ad examen Sacramentale.* tr. 11. n. 25
- Examen Conscientiae Sacramentale id est in ordine ad Confessionem.**
- Conscientiae ius competit ad examinanda peccata, & quidem omnia: nec nisi sic examinatis gratia à Deo in Confessione datur.* tr. 11. n. 2. & seq.
- Fidelis debet esse Conscientia in examinandis omnibus peccatis mortalibus. Et quare.* tr. 11. n. 6. & seq.
- Diligentia moralis examini impendenda. Explicatur quae sit diligentia moralis.* tr. 11. n. 12. 13. tr. 15. n. 25
- Conscientia ubique habeat oculos, ut videat omnes suas actiones.* tr. 11. n. 26
- Examen sit sincerum; representet rem prout est ad instar speculi plani. Nec extenuet sua peccata, uti faciunt specula conuexa.* tr. 11. n. 27. & seq.
- Comperto aliquo crimine, in ipso examine reprehendat animam Conscientia, eamque castiget.* tr. 11. n. 32
- Multiplex ex hac castigatione fructus.* tr. 11. n. 33
- Vt Conscientia sincerè & fideliter examen insituat, agat secum quasi cum alio, imo quasi cum debitore suo, aut aduersario.* Tr. 11. n. 34. 35
- Conscientia non augeat aut multiplicet in examine sua peccata.* tr. 11. n. 36. & seq.
- Nimia disquisitionis incommoda.* tr. 11. n. 40
- Aliquorum Conscientiae sunt velut Echo, quae multiplicat unam eandemque rem.* tr. 11. n. 42
- In animâ mundâ non sunt multum inquirendae sordes ingentes. ipse se detegunt.* tr. 11. n. 41
- Quantum temporis examini Sacramentali impendendum sit iis, qui diu sine ulla Confessione peccatis inhæserunt.* tr. 11. n. 43
- Quantum temporis impendendum iis, qui sepe confitentur, aut examen faciunt quotidianum.* tr. 11. n. 45. 46
- Quantum impendendum scrupulosi.* tr. 11. n. 47. & seq.
- Passim exiguum tempus dandum examini peccatorum, multum verò actibus Contritionis, Amoris Diuini, detestationis, submissionis &c. vulgò autem contrarium fit & non bene.* tr. 11. n. 49
- Qui probabiliter opinatur se non peccasse, potest & debet iudicare, formaliter se non peccasse.* Tr. 11. n. 52
- Qui dubitat an fecerit id cui certò annexum est peccatum, debet iudicare se non fecisse, & se absoluerè à crimine.* tr. 11. n. 53. & seq.
- Qui grauius peccare non solet, in dubio peccati, iudicet se non peccasse.* tr. 11. n. 60. & seq.
- Qui solent facile peccare & consentire, in dubio iudicent se consensisse.* tr. 11. n. 63. & seq.
- S. Franciscus Xauerius.
- S. Franciscus Xauerius austerus in se, in penitentes benignus. tr. 16. n. 27

Gaudium.

R E R V M.

Gaudium.

Gaudium queritur passim ubi non est.

Error hic exponitur. tr. 1. n. 1. 2

Vita sine gaudio, tetrior morte. tr. 1. n. 3.

Gaudium male queritur in creaturis extra se positis. tr. 1. n. 4. 5

Gaudium in animo solo situm est. tr. 1. n. 6

Ex gaudio oritur voluptas sincera, non vero gaudium ex voluptate. Hinc istud quere, ut hanc obtineas. tr. 1. n. 7

Gaudium non inuenitur; fabricandum est. tr. 1. n. 8

Materia ex qua fabricandum sit gaudium. tr. 1. n. 9

Gaudium & tristitia, ex eadem materia fabricantur. tr. 1. n. 10.

Gaudij impedimenta quadam interna. tr. 1. n. 11

Quomodo circa externa gaudij impedimenta gerendus sit animus. tr. 1. n. 12

In manu uniuscuiusque est interna sic componere, ut semper gaudeas. tr. 1. n. 15. 16

Lata animi affectio in hora mortis, expeditior est ad excitandos actus amoris Dei dilecti super omnia. Hinc magis optanda tum est animi lati constitutio, quam tristis. tr. 19. n. 28

Gaudium ex Conscientia.

Quid sit gaudium exurgens ex laude Conscientie. tr. 9. n. 21. 22. tr. 17.

n. 2. & n. 7

Gaudium exortum ex testimonio Conscientie maxime est delectabile. tr. 9. n. 35.

Tr. 18. n. 6

Gaudium hoc non est vana gloria. tr. 9. n. 36. 37

Aliud est gaudere de actione bene à se pra-

stita; aliud gaudere de se & sibi placere. Hoc vanum est; illud laudabile. tr. 9. n. 39.

Gaudium hoc, est maximum ad virtutem incitamentum. tr. 9. n. 37

Gaudium hoc summi est meriti, & excellentis virtutis actus. tr. 9. n. 38. 39

Tres hostes gaudij & pacis interna. tr. 17. in prooemio.

Gaudium subsequens Confessionem aut Contritionem, evidens signum est obtenta peccatorum gratie. tr. 17. n. 50

Gaudium bonae Conscientie ex pacato Deo, in articulo mortis obueniens morituro, describitur. tr. 19. n. 16

Item gaudium in illo articulo obueniens ex bonorum operum memoria. tr. 19. n. 17. 18

Item gaudium ex spe futurae gloriae. tr. 19. n. 19

Pacem cum Conscientia serua, ut semper gaudeas & quiesce viuis. tr. 20. n. 31

Gratia, Gratiae obtentae certitudo.

Alia est gratia, seu condonatio sceleris, alia vero gratia amicitiae, seu sanctificans. tr. 11. n. 9. tr. 15. n. 9

Utraque simul datur, nec prima sine secunda. tr. 11. n. 9

Differentia inter Senatum politicum, & sacrum Confessionis tribunal in praestanda gratia. tr. 15. n. 7. & 42

Conscientiae competit gratiam à Deo peccatori factam subsignare, & de accepta gratia animae prestare securitatem. tr. 17. n. 1

Gratiae obtentae certitudo haeretica qualis sit. Fuso refutatur. tr. 17. n. 22. & seq.

Gratiae obtentae certitudo non est Fidei, nec physica, sed moralis. tr. 17. n. 36. & seq.

Certitudo haec tanta esse potest, ut tollat omnem

I N D E X

omnem falsi suspensionem, & omnem, formidinem de opposito. tr. 17. n. 39. & seq.

Certitudo hæc moralis permittit omnes actiones ad quas requiritur status gratiæ. tr. 17. n. 42.

Tam certus quis potest esse de obtentâ gratiâ, quàm certus est quis: se baptizatum, aut ordinatum Sacerdotem. tr. 17. n. 43.

Gratiæ obtentæ signa quinque. tr. 17. n. 45. & seq.

Explicatur locus Ecclesiæ: Nescit homo an amore an odio dignus sit. tr. 17. n. 55.

Explicatur tripliciter locus Ecclesiæ; de propitiatio peccato noli esse sine metu. tr. 17. n. 56. & seq.

Explicatur locus D. Pauli, Cum metu & tremore salutem suam operentur. tr. 17. n. 60.

Non est metuendum de gratiâ ne obtenta non sit, sed ne perdatur. tr. 17. n. 61.

Ob gratiam obtentam non est presumendum. tr. 17. n. 59.

D. Gregorius.

Explicatur D. Gregorij sententia, quâ asserit Bonarum mentium esse culpam agnoscere ubi culpa non est, tr. 9. n. 30. & seq.

Hæresis, Hæretici.

Hæreticus, qui ex mero errore positivo tales sunt, non imputatur hæresis ad culpam. tr. 3. n. 31.

Hæreticus non potest hæresi suæ adherere, eo quod iudicet ex auctoritate suorum Doctorum opinionem se habere probabilem. tr. 5. n. 15. & seq.

Hæretici negant satisfactionem ullam pro peccatis esse utilem. tr. 16. n. 6.

Cætera Vide v. Caluinus.

D. Hilarion.

D. Hilarion in mortis articulo nullo modo timuit, sed potius morti insulauit. tr. 19. n. 24. & seq.

Bonorum operum memoriam in mortis articulo excitauit. tr. 19. n. 27.

Ianssenius.

Dogma suum, quo statuit peccatum esse quiddam ex ignorantia inuincibili erroris committitur, malè vocat Ianssenius, dogma Catholicum & Arcanum. tr. 3. n. 46.

Ianssenius subscripsit sententiæ de iustitiâ Montium pietatis, quæ tamen sententia tantum est probabilis, & nihilominus tangit rem quæ est iuris naturæ. tr. 4. n. 31.

Ianssenius rogat quid respondendum sit ad Augustinum, quando huius sententia videtur modernis Pontificibus esse contraria. Eique respondetur modis tribus. tr. 5. n. 41. 42. 43.

Ianssenius dicit timorem gehennæ bonum esse, sed homines eo malè uti, & utendo peccare. Refutatur clarissimè hæc euasio. tr. 13. n. 19. & seq.

Ianssenius docet Attritionem ortam ex timore gehennæ, inutilem esse, imo & malam. Proponitur summam tota eius de Attritione doctrina, quam per 13. capita susè & sine necessitate expandit. tr. 13. n. 26. & seq.

Argumenti à Ianssenio allati paralogismus clarè ostenditur. tr. 13. n. 30.

Commentitium est quod docet Ianssenius, Tridentinum sess. 14. c. 4. de aliâ imperfectâ Contritione locutum, quàm quæ ex gehennæ metu exoritur. tr. 13. n. 31. & seq.

Ianssenius comminiscitur Attritionem aliquam

quam nouam ex Charitate imperfecta
ortam, sed inauditam in Ecclesiâ. tr.
13.n.34
 Condemnata ea est in Baio. tr.13.n.36
 Falsò docet Ianssenius non dari Attritio-
nem ullam quæ sit supernaturalis. tr.
13.n.39. & seq.
 Inuerso modo, atque adeo peruerso de Attritio-
ne philosophatur Ianssenius. tr.13.
n.45
 Falsò sed falsò docet Ianssenius Attritionem
supernaturalem ortam ex timore gehennæ,
voluntatem peccandi de cætero non
excludere. tr.13.n.47 & seq.
 Ianssenius à particulari timore malè argu-
mentatur ad vniuersalem naturam timoris.
tr.13.n.51
 Falsò docet Ianssenius Attritionem esse a-
ctum coactum. tr.13.n.54
 Ianssenius satis mirè sententiam suam
appellat, Mirabilis paradoxo noui-
tatem. Sed paradoxa & nouitates, in
Ecclesiâ Catholica semper suere suspecta.
tr.13.n.55
 Error manifestus Ianssenij, quod putet per
tò Amorem Iustitiæ, intelligi à D.
Augustino actum amoris Dei dilecti su-
per omnia: cum per amorem non signi-
ficetur nisi desiderium Iustitiæ. tr.13.
n.59.
 Alter error Ianssenij, quod putet deside-
rium Iustitiæ non posse ex aliâ virtute
quàm ex Charitate profluere. tr.13.
n.60.
 Ianssenius in materiâ Attritionis iam à suis
vi plurimum desertus. tr.14.n.19

D. Ignatius.

D. Ignatius in initio conuersionis fuit enor-
miter vexatus à scrupulis. tr.7.n.43

Ignorantia affectata.

Ignorantia vincibilis aut affectata, num-
quam à peccato excusat. tr.3.n.52.
tr.6.n.47.
 Quæ sit ignorantia affectata. tr.3.n.52
 Vnde oriatur ignorantia affectata. tr.6.
n.48. & seq.
 Minima mali suspicio bonam fidem actio-
nis faciendæ tollit. tr.3.n.53
 Ignorantia Lacedæmonum circa adulterij
malitiam, in plerisque fuit affectata.
tr.3.n.53

Ignorantia inuincibilis.

Ignorantia inuincibilis datur secundum D.
Thomam. Tollit omne voluntarium, &
consequenter omne peccatum. tr.13.n.23
 Ignorantia inuincibilis quid sit. tr.3.
n.26.35
 Ignorantiæ varia genera. Exponitur igno-
rantia iuris naturæ; ignorantia iuris
diuini positiuus; iuris humani Ecclesiasticis
iuris profani; denique ignorantia facti.
tr.3.n.32
 Quæcumque per ignorantiam inuincibilem
committuntur, proprie dicta peccata non
sunt. tr.3.n.33. & seq.
 Quænam sint ea quæ ex ignorantia facta
improbat D. Augustinus tr.3.n.34
 Ignorantia generalium legum naturæ, in
homine non datur. tr.3.n.39
 Datur tamen ignorantia inuincibilis le-
gum naturæ, quæ ex primis per conse-
quentiam deducuntur. Quod probatur
ratione, & experientia rustici apud Vas-
quezium, Hispani occidentis pueros Mau-
rorum à se baptizatos, &c. tr.3.n.
40. & seq.
 Ignorantia inuincibilis iuris naturæ, sup-
ponitur à D. Augustino in historia a-
dulteræ Antiochenæ. tr.3.n.29
 cc Ignorantia

I N D E X

Ignorantia inuincibilis Iuris natura à peccato excusat. Non est hæc sententia recenter inuenta, sed admodum antiqua, & per totam Ecclesiam peruulgata, teste ipsomet Luthero. tr. 3. n. 45

Contraria doctrina malè à Ianssenio vocatur, Sententia Catholica, item Arcana. tr. 3. n. 46. 47

Item malè dicitur sententia Augustini. tr. 3. n. 48

Quæ ex ignorantia inuincibili sunt, peccata improprie sunt apud D. Augustinum, id est Errata: non vero dicuntur peccata proprie, seu quæ mereantur poenam. tr. 3. n. 49

Contrarium aduersariorum dogma, malè coheret, & secum manifestè pugnat. tr. 3. n. 50

Incogitantia.

Incogitantia inculcata quid sit. tr. 3. n. 27

Facta ex incogitantia inculpabili, proprie dicta peccata non sunt, seu quæ poenam mereantur, aut culpæ impulerentur. tr. 3. n. 36

Iudas proditor.

Iudas doluit de peccato à se commisso; & tamen adeo non fuit contritus, ut dolore suo rursus peccarit. tr. 12. n. 14

Iudex, Ius.

Iura statuunt in dubio criminis, benigniorem partem à Iudice amplectendam, & fauendum reo. tr. 11. n. 55

Probationes contra reum debent esse euidentes, non sufficiunt dubia. tr. 11. n. 56

Si rationes utrimque æquales, absoluen-

das est reus.

tr. 11. n. 57

Imo absolendus reus, etiamsi accusatoris partes sint longè probabiliores, quam rei. ibid.

Vide. v. Possessio bonæ fidei.

Iudicia humana.

Non sunt contemnenda iudicia humana, dum iudicant homines quid sit bonum, aut quid sit malum. tr. 9. n. 16. tr. 18. n. 30

Contemnenda verò sunt hominum iudicia, dum iudicant se bene vel malè egisse aut agere. tr. 9. n. 16. tr. 18. n. 29

Conscientia sola potest omnia hominum iudicia irrita reddere. tr. 18. n. 8

Condemnantium se iudicia contemnit bona Conscientia, imo ridet ut insana. tr. 18. n. 29.

Iudicia humana ne expete magnopere si fausta; nec expauesce si aduersa. tr. 18. n. 32.

Iudicia humana se dicunt laude dignum, sed non faciunt. tr. 20. n. 30

Cætera vide v. Securitas Conscientiæ.

Laus à Conscientiâ data.

L*Aus humana laudato non satisfacit nisi accedat laus Conscientiæ.* tr. 9. n. 17

Laus solius Conscientiæ sine aliâ omni, sibi sufficit. tr. 9. n. 18

Laus Conscientiæ est nuda operis facti approbatio. tr. 19. n. 20.

Conscientiæ est, & quidem solius, actionem præstitam approbare, & laudare voluntatem. tr. 9. n. 10. 11.

Conscientiæ laus non est vana gloria. Patet in D. Paulo. tr. 9. n. 25. 26

Laudare se quandonam sit vanum, aut insanum. tr. 9. n. 26

Sancit

R E R V M.

Sancti non condemnarunt actiones suas tamquam malas. tr. 9. n. 27. & seq.
Quomodo ex præscripto Christi, cum fecerimus omnia quæ præcepit Deus, dicere debeamus nos esse seruos inutiles, exponitur multipliciter. tr. 9. n. 33
Ex solâ laude Conscientiæ maius gaudium oritur, quàm ex omnium hominum falsâ approbatione. tr. 18. n. 6
Laus humana cruciat, si ei Conscientia sola contradicat. tr. 18. n. 7
Improbi laudati tantum gaudent, quia credunt se latere. tr. 18. n. 8
Nemo laudatus gaudet, nisi quia videt aliena iudicia, Conscientiæ suæ iudicio esse conformia. tr. 18. n. 9. & 22
Cur D. Paulus testimonium Conscientiæ vocet Gloriam, cum tantum sit iudicium priuatum. tr. 18. n. 10
Item cur vocet gloriam suam. tr. 18. n. 11
Conscientia dum te laudat, facit te esse quod dicit esse. tr. 20. n. 30

Libellus repudiij.

De libello repudiij apud Iudæos vsitati, duplex est Patrum sententia. Neutra fauet VVendroquio, aut ad eius rem facit. tr. 4. n. 22

Liuius Drusus.

Liuius drusus domum optabat sibi construi, in quâ ab omnibus videri posset quid ageret. tr. 18. n. 26

Lutherus.

Lutherus fateatur doctrinam quâ statuitur, Facta ex ignorantia inuincibili iuris naturæ, peccata non esse, suo tempore in Papa scolis & Ecclesijs fuisse peruulgatam. tr. 3. n. 45

Lutherus Conscientiæ suæ tormenta ferre non potuit, præsertim circa mortem. tr. 10. n. 4

Lutherus fateatur voluisse se emendare vitam aliquantulum, sed non potuisse. ibid.

Lutherus docet omnem Attritionem esse malam. tr. 13. n. 5

Refutatur ex Scripturis. tr. 13. n. 8

Refutatur ex D. Augustino. tr. 13. n. 9. & seq.

Condemnatur hæreseos à Tridentino. tr. 13. n. 15. & seq.

Melancolici.

Humori melancolico innascuntur scrupuli. tr. 7. n. 11.

Melancolici sunt admodum tenaces scrupulorum. tr. 7. n. 13

Melancolici fere circa rem vnâ aut alterâ sunt scrupulosi: & scrupulis vexantur admodum tristibus. tr. 7. n. 14. 15

Montaltius.

Montaltij cauilli. tr. 4. n. 14
Montaltij litteræ Prouinciales exussæ Aquis - Sextiis, & rursus Parisiis, vtrouique per Senatus-consultum. Item condemnatæ à Pontifice Alexandro VII. tr. 4. n. 19

Mors.

Mors minus est metuenda quàm vita. tr. 19. n. 2

Mors numquam est mala. tr. 19. n. 3. 4

Totum malum quod in morte inuenitur, ab anteaclâ vitâ est. tr. 19. n. 4. & seq.

Mortem timemus, quia terrenis voluptates experti, de cælestibus imaginarias species non habemus. tr. 19. n. 8

Ex ignorantia futurorum fit, ut quadam in morte sint amara. Ea enumerantur. tr. 19. n. 9

I N D E X.

Describuntur stimuli, quos peccatori impoenienti admonet Conscientia in hora mortis. tr. 19. n. 12. & seq.

Mors iustorum, seu Conscientiæ suæ confidentium.

Omnibus naturæ malis in morte percipiendis medicina, est bona Conscientia. tr. 19. n. 10

Gaudium morientis iusti exprimitur. tr. 19. n. 16. & seq.

Morientis iusti festiva & spe plena suspiria. tr. 19. n. 31

Mali conscientia maximè torquet reum in mortis articulo. tr. 19. n. 11. & seq.

Mors securitati asserit bonorum operum thesaurum. tr. 19. n. 18

In articulo mortis, naturæ horrorem nunquam sentiunt iusti. tr. 19. n. 21

Permittit id Deus, ut plenius pro peccatis satisfaciant. ibid.

Conscientiæ angoribus raro, & non diuturnis prohi in hora mortis anguntur. tr. 19. n. 22

Mors iustorum plerumque est spe & gaudio plena. tr. 19. n. 22. 23

D. Hilarion in morte nullo modo timuit, sed morti illusi potius. tr. 19. n. 24. & seq.

Accommodatissima & sanctissima moriendi praxis, est bonorum operum in mortis articulo recordatio. Exemplo Ezechie & D. Hilarionis. tract. 19. num. 27. & seq.

Actus à moriente præcipue exercendi. tr. 19. n. 29.

Opinio probabilis.

Potest non certa esse Conscientia de legis obligatione, ob rationes probabiles v-

trique occurrentes. Exponitur totius questionis status exemplo admodum familiari. tr. 4. n. 4

Quid sit probabile. Et quid sit opinio probabilis. tr. 4. n. 6

Opinionem probabilem nulla omnino admixta est falsitas. tr. 4. n. 7

Opinionem probabilem qui habet de rei veritate, etiam de eius falsitate habet opinionem probabilem, actualiter aut virtualiter. tr. 4. n. 8

Opiniones duæ probabiles sibi contrariæ, possunt esse simul in eodem intellectu. Ibid.

Quæ sit opinio probabilior, quæ tutior, quæ minus tuta, exponitur familiari exemplo. tr. 4. num. 10. 11. tr. 5. num. 28

Auctoritas aliena potest facere opinionem aliquam probabilem. tr. 5. n. 3

Tam probabile est quod ex auctoritate extrinsecâ est probabile, quàm quod extrinsecâ est probabile, quàm quod extrinsecâ est probabile. tr. 5. n. 4

Pluralitas auctorum facit opinionem probabiliorem, saltem præsumptivè. tr. 5. n. 5

Aliquando unius viri auctoritas facit opinionem probabilem. tr. 5. n. 5. 6

Vna opinio, licet altera probabilior, non est tamen in actione dirigendâ infallibilior. tr. 5. n. 24

Manichæorum opinandi modus apud D. Augustinum, nihil habet commune cum opinione probabili. tr. 4. n. 27

Ex opinione probabili formata Conscientia.

Aliud est iudicare an lex obliget certò aut probabiliter; aliud autem certò iudicare quod hæc actio exerceri possit an non. Sine hoc ultimo iudicio nihil rectè fit. tr. 4. n. 2. Senj

- Sententiam docentem licitum esse ex opinione probabili sibi formare Conscientiam, seu iudicium actionis faciendae, plurimis conuictis impetunt Sinnichius, Montaltius & Wendrockius.* tr. 4. n. 14. & seq.
- His respondetur.* tr. 4. n. 17. & seq.
- Respondetur locis S. Scripturae perperam pro se allatis à Wendrockio.* tr. 4. n. 20. & seq.
- Respondetur loco S. Augustini, quem Sinnichius aut male intellexit, aut male fide attulit.* tr. 4. n. 26. 27
- Sententiam communem de sequenda licite opinione probabili, tenent Scriptores Theologi, & Canonista, centum octoginta nouem.* tr. 4. n. 30
- Catalogus horum auctorum.* Fol. 133
- Item sententiam hanc tenent Theologi & Episcopi omnes, qui ex opinione probabili casus Conscientiae maximos resolverunt.* tr. 4. n. 31
- Item Professores omnes & Doctores Academici, qui sententias probabiles, etiam inris naturae proposuerunt publice & defenderunt.* tr. 4. n. 32
- Item omnes Iurisperiti, Indices, & Conciliarij, qui ex opinionibus probabilibus certa rerum gerendarum dant responsa.* tr. 4. n. 33
- Item D. Augustinus tenet hanc sententiam.* tr. 4. n. 36. 37.
- Aut D. Thomas aut D. Bonauentura, non est colendus ut Sanctus, imo neuter, si non liceat responsa dare ex opinione probabili.* tr. 4. n. 33
- Præceptum non agendi nisi ea quorum veritas & obligatio certo constat, ut fert aliquorum dogma, numquam à Deo latum est, neque adeo ferri potuit. Probatur id suse.* tr. 4. n. 40 vique ad n. 47
- Opinionem probabilem sequens, nullo modo se exponit periculo peccandi.* tr. 4. n. 49
- Ex æquè probabilibus potest eligi quælibet.* tr. 5. n. 1.
- Et semel electa potest desereri assumptâ contrariâ.* tr. 5. n. 2
- Licitum est sequi alienam opinionem permittentem aliquod opus, contra propriam opinionem id vetantem.* tr. 5. n. 9. & seq.
- Quando alicuius legis aut rei veritas certa haberi potest ulteriore indagatione moraliter possibili, non licet agere ex opinione probabili quæ tum habetur.* tr. 5. n. 16
- Hinc non potest hæreticus hæresi suæ adherere, ex eo quod probabilem opinionem se habere iudicet.* tr. 5. n. 16
- Licite sequitur Conscientia opinionem probabilem desertâ probabiliore, nisi obstet lex iustitiæ aut charitatis.* tr. 5. n. 18. & seq.
- Nullum in dicto casu incurritur peccandi periculum, licet incurrat periculum errandi.* tr. 5. n. 24
- Exponitur quæ sit lex iustitiæ aut charitatis, quæ prohibet vti opinione probabili.* tr. 5. n. 35. & seq.
- In sequendis opinionibus probabilibus, semper bonâ fide est procedendum.* tr. 5. n. 46
- Licitum est tandiu varios consulere, donec inueniatur sententia sibi fauens, sed probabilis.* tr. 6. n. 51
- Sed quinam, & quam bonâ fide consulendi sint, exponitur.* tr. 6. n. 52. & seq.
- Qui probabiliter opinatur se non peccasse, potest & debet indicare, formaliter se non peccasse.* tr. 11. n. 52

Opinio tuta, tutior.

- Quænam opinio dicatur tutior.* tr. 5. n. 28
- Tutiozem sequi, potest esse consilij, numquam tamen est præcepti.* tr. 5. n. 27

I N D E X

Non potest semper discerni quæ opinio sit
tutior. tr. 5. n. 29.

In materiâ restitutionis, inter opiniones
probabiles nulla datur tutior. tr. 5. n. 30

Nullum præceptum obligat ut sequar id
quod tutius est, nequidem ut formale
peccatum evitetur. tr. 5. n. 31

Omnes probabiles sententiæ, in praxi sunt
æquæ tuiæ quoad imputabilitatem cul-
pæ. tr. 5. n. 33

Etiã ubi sine ullo incommodo tutior eligi
potest, ea non est eligenda, nequidem
sub peccato veniali. tr. 5. n. 34

Lex tamen charitatis & iustitiæ vetat non
raro uti opinione probabiliore & tutiore
in praxi. tr. 5. n. 36. 37

Aduersarij in hâc materiâ callidè mutant
statum quæstionis. tr. 5. n. 36

Opinio improbabilis

Improbabilis opinio est quæ nulli rationi in-
nititur. tr. 5. n. 37

Item cuius falsitas iam tenetur, aut definita
est. tr. 5. n. 38

Item quæ contraria est Pontificum decretis.
tr. 5. n. 39

Quid respondendum quando D. Augustini
sententia videtur contraria modernorum
Pontificum definitionibus. tr. 5.
n. 40. & seq.

Improbabilis & praxi passim non adhibenda
opinio, est quæ parum admodum habet
probabilitatis. tr. 5. n. 44

Improbabilis tamen opinio adhibenda est
praxi, in extremâ necessitate aut corpo-
ris, aut animæ. tr. 5. n. 45

Parentes.

Parentes & nutrices sæpe admodum im-
prouidè infantium vitia exaggeran-
tes, dicunt eos peccare mortaliter, & in-
ferno castigandos. tr. 3. n. 13

Pariensis studiosus.

Historia Parisiensis studiosi post mortem ap-
parentis, & asserentis se damnatum
quod cum Attritione fuisset mortuus,
examinatur quanta sit fidei. tr. 14.
n. 28. & seq.

Parisiense Senatus-consultum.

Senatus-consultum Parisiense, quo ad ignes
damnantur Literæ Provinciales Mon-
taltij, & Notæ Gulielmi Vendrockij,
nec non Pauli Irenæi. Folio 105.

Patientia.

Patienter tolerare miseras à Deo inflictas
est eas tollerare voluntariè. tr. 16. n. 54

Exponitur praxis patienter tolerandi affli-
ctiones à Deo immixtas. tr. 16. n. 55

Peccatum.

Peccatum strictè dictum, & vitium longè
differunt. Negligitur aut dissimulatur
à quibusdam auctoribus hæc differentia,
sed male. tr. 4. n. 26

Peccandi periculo non se exponit, qui in a-
gendo sequitur opinionem probabilem.
tr. 4. n. 48

Peccatum ut commissum est, redit menti
claritas quæ per fuliginem passionum
fuerat adempta. tr. 10. n. 13

Peccato commisso statim citatur peccator
ad tribunal suæ Conscientiæ, conuincit-
ur criminis, & damnatur à seipso.
tr. 10. n. 13. & seq.

Quos motus excitet commissorum peccato-
rum memoria quæ à Deo est. tr. 10.
n. 40

Diuturna à mortali peccato abstinentia, sig-
num est status gratiæ. tr. 17. n. 48.

Peccatum

R E R V M.

Peccatum veniale.

Nimia cura vitandi peccata venialia, nocet. Adhibenda est moralis, qualem prudentes rebus suis solent impendere. tr. 8. n. 41. 42

Peccatum veniale non est necessaria materia Confessionis. tr. 15. n. 21

Peccata venialia non sunt multum examinanda, si eorum examine animus perturbetur, aut defatigetur caput. tr. 15. n. 21

Peccati detestatio.

Præsens peccati horror signum est status gratiæ. tr. 17. n. 46

Peccati detestatio debet esse appreciativè sumpta, non verè affectuosa. tr. 12. n. 29.

Vt detestationem peccati super omnia mala excites, non est instituenda cum aliis malis comparatio. tr. 12. n. 30

Imo comparationes illæ sæpè reiiciendæ sunt. tr. 12. n. 31

Neque eiusmodi comparationibus vsi sunt SS. Martyres. tr. 12. n. 32

Aliquando possunt institui, sed à robustioribus & exercitatis in virtute. tr. 12. n. 38

Detestationem peccati Amor Dei virtute continet. tr. 12. n. 35. 36

Cætera vide v. Dolor de peccatis. Contritio.

Peccator.

Peccator miserum statum suum intelligat, ne intumescat. tr. 12. n. 1

Peccator sua scelera nec negare potest, nec defendere, nec Iudicem subterfugere. tr. 12. n. 2. 3

Itaque peccator adeat thronum Gratia, &

miseri cordiam supplex petat. tr. 12. n. 5.

Peccator adeat hunc thronum magnà cum fiducia. Et quare. tr. 12. n. 6. & seq. item tr. 15. n. 9. & seq.

Felicitas peccatoris est, contra Deum quod peccarit, & non contra Angelum aut hominem. tr. 12. n. 11

Peccator non erubescat Confessionem, per quam fit iustus & amicus Dei. tr. 15. n. 42. 43.

Pessimus quisque sua scelera celat. tr. 18. n. 13.

Peccator omnia habet suspecta; etiam tuta timet. tr. 18. n. 13. & seq.

Scelerati occulti, male fidunt latebris. tr. 18. n. 16.

Scelerati fama penderè filo. tr. 18. n. 21

Phlegma.

Humori phlegmatico facillimè innascuntur scrupuli, eoque nutriuntur. tr. 7. n. 16 & seq

Humor phlegmaticus facit timidum. tr. 7. n. 17.

Humor phlegmaticus veras rerum species alterat, & enervat. tr. 7. n. 18

Ostenditur quomodo physice id fiat. tr. 7. n. 19.

Pœnæ peccatis debitæ satisfactio.

Condonatâ culpâ non semper condonantur pœnæ peccatis debitæ. tr. 16. n. 1

Potest peccator omnem satisfactionem velle differre vsque ad alteram vitam in Purgatorio. tr. 16. n. 35

Pœnæ à Deo aut naturâ inflitæ reducuntur ad tria genera. tr. 16. n. 51. 52.

Per miseras humanas datur Deo satisfactio pro peccatis, si patienter tolerantur. tr. 16. n. 53.

Eas

I N D E X

- Eas tolerare patienter, est tolerare voluntarie. tr. 16. n. 54
- Exponitur praxis quâ fructuose excipiantur pœnæ à Deo immixtæ. tr. 16. n. 55
- Pœnitentiæ corporales vltionæ.
- Pœnitentiæ corporales eò grauiores sponte assumenda, quo minores in Confessione imponuntur. tr. 16. n. 28
- Omni hominum generi castigationes corporis conueniunt. tr. 16. n. 28. & seq.
- Contra omnem rationem est carnem satisfactioni eximere, eamque totam animæ committere. tr. 16. n. 29. & seq. item n. 35. & seq.
- Malè prætextitur carnis imbecillitas, quæ ad peccandum sat robusta est. tr. 16. n. 34. n. 38
- Non tam certa est satisfactio per actus merè internos data, quàm per externos pœnitentiæ. tr. 16. n. 36
- Per castigationes corporis vltionè assumptas, auertuntur flagella à Deo in hæc vitæ instigenda. tr. 16. n. 37
- Corporis castigatio, securissima est inter omnes ad placandum Deum via. tr. 16. n. 38
- Pœnitentijs domandum corpus, etiamsi nihil restaret satisfaciendum Deo. tr. 16. n. 39. 40.
- Seueritas illa, clementia est. tr. 16. n. 42
- Quinque fructus pœnitentiæ vltro suscipiarum. tr. 16. n. 42. & seq.
- Enumerantur quædam pœnitentiæ grauiores. tr. 16. n. 47
- Earum prudens sit vsus. tr. 16. n. 49
- Pœnitentiæ minores exponuntur, & quis earum fructus. tr. 16. n. 50
- Pœnitentiæ Sacramentales.
- Pœnitentiæ Sacramentales sunt pars inte-
- gralis Sacramenti. tr. 16. n. 2
- Pœnitentiæ Sacramentales cæteris paribus magis satisfaciunt quam vltionè susceptæ. tr. 16. n. 3
- Oblegant sub peccato. Quando obligent sub mortali. tr. 16. n. 4. 5
- Hæretici negant satisfactionem vllam esse vtilem. Resutantur. tr. 16. n. 6
- Non nisi pœnitentijs graues in Confessione imponendas esse contendunt aliqui. tr. 16. n. 7
- Sacramentum Pœnitentiæ validum est, etiamsi nulla omnino imponatur satisfactio. tr. 16. n. 8
- Qualis pœnitentiæ in Confessione sit injungenda. tr. 16. n. 9. & seq.
- Decretum Tridentini de injungendis pœnitentijs expenditur. tr. 16. n. 12. & seq.
- Qualitas criminum in pœnitentijs injungendis est spectanda, non verò semper criminum quantitas. tr. 16. n. 13
- Non semper graues, nec semper leues, sed semper salubres pœnitentiæ injungenda. tr. 16. n. 16. 17.
- Pœnitentiæ Sacramentales semper in Ecclesiâ prudentiæ Confessarij suere permissæ. tr. 16. n. 20.
- Pœnitentiæ aliæ publicæ sunt in Ecclesiâ, aliæ Sacramentales. Ab illis ad has non est argumentandum. tr. 16. n. 19
- Patres numquam egere de grauibus pœnitentijs in Confessione imponendis, nec ad hoc Confessarios adhortati sunt, sed de castigationibus vltro suscipiendis; & ad has adhortati sunt populum. tr. 16. n. 21
- Veteris Ecclesiæ mos in pœnitentijs Sacramentalibus injungendis, luculenter à D. Chrysostomo declaratur. tr. 16. n. 24. & seq.
- Imponendo leuiores pœnitentijs, sepe constituitur ipsi Sacramento. tr. 16. n. 23
- Possessio

Posseſſio bonæ fidei.

In dubiis materiam iuſtitiæ concernentibus, ex poſſeſſione rectè formatur Conſcientia. tr. 6. n. 23. & ſeq.

In dubio iure humana potèſtas aut Reſpubli- ca non dat ius bonæ fidei poſſeſſori, ſed an- tiquum ius tantummodo declarat. tr. 6. n. 25. & 27

Poſſeſſor bonæ fidei in dubio non debet rem diuidere, quantumcumque fit iuris du- bium. tr. 6. n. 28. 29

Posseſſio in omnium virtutum materia ſufficit ad formandam Conſcientiam in dubio. tr. 6. n. 33. 34

Explicatur quid fit poſſeſſio quæ in reliquis virtutibus eſt attendenda. tr. 6. n. 36

Vnde dignoſcendum pro quo ſtet poſſeſſio in materia virtutum, quæ non fit in- ſtituta. tr. 6. n. 36

Hinc ſoluuntur varij caſus in dubio. tr. 6. n. 37. & ſeq.

Propoſitum.

Propoſitum de cætero non peccandi, non de- bet eſſe explicatum: ſufficit quod fit impli- citum Contritioni. tr. 12. n. 23

Poteſt propoſitum non peccandi fuiſſe verum & legitimum, licet ſtatim poſtea iterum peccetur. tr. 12. n. 25

Prudentia.

Prudentia optimè diſcitur ex ſeipſo; id eſt ex attentâ actionum ſuarum conſideratione. tr. 11. n. 23

Reuelatio.

Non eſt credendum cuiſlibet dicenti ſibi reue- lationem obtigiſſe. tr. 14. n. 30

Ob aniles fabulas quæ ſepè promulgantur, hæretici contemnunt veras reuelationes. ibid.

Falſi reuelariò aut ficta eſt ab homine, aut facta à Diabolo. tr. 14. n. 31

Satisfactio v. Pœnæ.

Scientia.

Aliud longè eſt ſcientia & Conſcientia. tr. 2. n. 15. & ſeq.

Multi habent magnam ſcientiam, & peſſi- mam Conſcientiam. Vnde hoc ſiat. tr. 2. n. 18.

Multi optimi ſunt ſpeculativi, præctici au- tem peſſimi. tr. 2. n. 20

Scrupuli.

A ſcrupulis maxima oritur Conſcientiæ quæta perturbatio. tr. 7. n. 1

Scrupuloſa Conſcientiâ malè vocatur ſene- ra: multum hæc dux inter ſe diſſident. tr. 7. n. 6. tr. 8. n. 2

Conſcientia ſcrupuloſa commouetur quidem, ſed nihil indicat. tr. 7. n. 6

Quid propriè fit ſcrupulus. tr. 3. n. 4. tr. 7. n. 7. 8

Scrupuli oriuntur ſæpe ex humore melan- colico. tr. 7. n. 11

Scrupulis ſæpe ſuperbia immiſcetur. tr. 7. n. 12

Melancolici ſunt admodum tenaces ſcrupu- lorum, tr. 7. n. 13

Melancolici ſere circa rem vnâ aut alte- ram ſunt ſcrupuloſi; & ſcrupulis ve- xantur admodum triſtibus. tr. 7. n. 14. 15

Humor phlegmaticus mirè aptus cui innaf- cantur ſcrupuli. tr. 7. n. 16. & ſeq.

Ægri & ſæminæ maxime patent ſcrupu- lis, & quare. tr. 7. n. 23

Phlegmatici circa varias materias habent ſcrupulos deſultorios. tr. 7. n. 24

Scrupuli ſæpe oriuntur ex peculiari cerebri intemperie. tr. 7. n. 25

d d Multi

I N D E X

Multi ex hoc genere, uno tantum scrupulorum genere insanunt; & unde hoc fiat. tr.7.n.26
Qui uno scrupulo laborat, plerumque laborabit pluribus. tr.7.n.26
Ignorantia non est scrupulus, sed aliquando in scrupulum degenerat. tr.7.n.27
In scrupulis plerumque nulla est sanctitas, aut virtutis adminiculum. tr.8.n.2.3.4
 Scrupulorum causa externa, indicia.
Scrupulosi scrupulos suos aliis nonnumquam afficiunt. tr.7.n.29.30. tr.8.n.20. & seq.
Diabolus saepe est scrupulorum causa. tr.7.n.31. & seq.
Qua arte Diabolus scrupulos excitet & auget. tr.7.n.32.34
Finis quem sibi diabolus praefixum habet in concitandis scrupulis, est de lassare animi vires. tr.7.n.33. & seq.
 Scrupulorum causa nonnumquam est Deus, & multiplices fructus qui e scrupulis possunt elici. Ponuntur fructus sex. tr.7.n.36. & seq.
Scrupuli immisi a Deo non diu durant, & cum magna animi tranquillitate discedunt. tr.7.n.43
Scrupuli immittuntur a Deo ut animam a vitio purget. Ea purgata desinunt illi scrupuli, tr.7.n.44
Indicia duo ad discernendum an scrupuli proveniant ex naturali corporis intemperie. tr.7.n.46.47
Indicia quatuor ad discernendum an scrupuli sint a Diabolo. tr.7.n.48. & seq.
Decem signa ex quibus dignosci queat an quis sit scrupulosus. tr.7.n.52

Scrupulosus.

Vix ullus scrupulosus putat se talem esse, aut fert se talem haberi. tract.7. in prooemio.
Misera scrupulosorum conditio exprimitur in Davide. tr.7.n.4.5
Commiseratione digni sunt scrupulosi. tr.7.n.9
A Deo permittuntur optimi eius amici scrupulis diuexari. tr.7.n.9. & n.36. & seq.
Scrupulosus sibi fingit timore ubi non sunt. tr.7.n.21.22
Aliqui scrupulosi sunt in rebus exiguis, & in aliis sunt valde dissoluti. tr.7.n.51
Aliter viri perfecti errores parvos considerant, aliter vero scrupulosi. tr.8.n.3
Scrupulosi argent mutuos scrupulos mutuis colloquiis. tr.8.n.22
Scrupulosi argent sua peccata, ut specula concava argent obiectas species. tr.11.n.37. & seq.
Item sunt velut Echo que multiplicat vnam eandemque vocem. tr.11.n.42
Qui tota vita suere scrupulosi, plerumque in articulo mortis liberantur ab angonibus scrupulorum, & spe bona pleni discedunt. tr.19.n.22
 Cum scrupulis quo pacto agendum.
Scrupulosus non potest iudicare esse mortale, nisi de quo ita certus est ut iurare id audeat esse commissum. tr.11.n.50
Semper est licitum agere contra scrupulos. tr.8.n.7.8.
Quomodo scrupulosus sibi Conscientiam formare debeat, ut agat contra scrupulos. tr.8.n.9
Vi quis agere possit contra scrupulos, sufficit quod probabile sit esse scrupulum; imo quod dubium sit an sit scrupulus. tr.8.n.10
Consultius est semper agere contra scrupulos, tr.8.n.11.12. item n.28

Scrupulosi

- Scrupuli crescunt dum iis obediunt. tr. 8. n. 12.
- Scrupulosus sepe tenetur ex lege naturæ agere contra scrupulos. tr. 8. n. 13
- Scrupulosus in materiâ quâ laborat, potest statuere se non indicasse, sed meram habuisse apprehensionem mali. tr. 8. n. 16
- Scrupulorum remedia.
- Prima scrupulosi medicina est, agnoscere se esse scrupulosum. Hanc persuasionem eis satagit Dæmon eripere. tr. 8. n. 4. 5. & 15
- Scrupulosus sepe adhibenda sunt medicina physica ad purgandum sanguinem. tr. 8. n. 19
- Scrupulosus cum scrupulo non agat familiariter. tr. 8. n. 20. & seq.
- Scrupulosus otium & solitudinem vitet. tr. 8. n. 23
- Scrupulosus non multum secum agat in scrupulorum materiâ, nec disputet, aut deliberet de agendis, nec præterita multum examinet. tr. 8. n. 24. & seq.
- Contemptim agat cum scrupulis. Exponitur quid sit cum scrupulis contemptim agere; & explicatur comparatione castelli latrantis. tr. 8. n. 29. & seq.
- Scrupulosus ex mente Confessarii conscientiam sibi formet, etiamsi Confessario sit doctior. Et sepe ad id tenetur. tr. 8. n. 31
- Scrupulosus à Confessario dictorum rationem ne exposcat. Neque eam det Confessarius, etiamsi rogetur. tr. 8. n. 34
- Scrupulosus non adeat plures consulturus de eadem re; idque ob quatuor gratia incommoda. tr. 8. n. 35
- Scrupulosus ne cum Confessario quidem multum agat de scrupulis. Neque hic colloquia illa admittat, sed artificiosè declinet aut abrumpat. tr. 8. n. 36
- Scrupulosus suo Marte discat scrupulos superare; nec ad singulos Confessarium adeat. tr. 8. n. 37. 38
- Scrupulosus asserentibus ultimam hanc fore Confessionem quam de præteritis exigunt instituire, nullo modo est credendum, ne iuratis quidem. Non permittantur repetere Confessiones. tr. 8. n. 38
- Scrupulosus non sit nimium sollicitus de salute. tr. 8. n. 40
- Scrupulosus non adhibeat nimiam in peccatis venialibus vitandis curam, sed moralem impendat, qualem prudentes rebus suis solent adhibere. tr. 8. n. 41. 42
- Scrupulosus contra scrupulos, tamquam contra Diaboli tentationem petulariter Deum oret. tr. 8. n. 43
- Securitas Conscientiæ.
- Conscientia bona sui secura est, & nihil timet. tr. 1. n. 21
- Securitas Conscientiæ quid sit. tr. 2. n. 32
- Conscientia adversus calumniarum relescutum est impenetrabile. Et quale hoc sit scutum. tr. 18. n. 4
- Conscientia iudicio suo freta, contemnit adversa omnia, nec concutitur impetita. tr. 18. n. 5
- Conscientia bona inter homines agit confidenter. tr. 18. n. 24
- Paritur actiones suas videri. tr. 18. n. 25
- Contemnit sese condemnantium iudicia; imo ridet ut insanorum. tr. 18. n. 27. 28
- Famam quidem non negligit Conscientia, sed magis estimat seipsum. tr. 18. n. 31
- Securitas bonæ Conscientiæ in hora mortis. Fusè. tr. 19. n. 15. & seq.
- Quænam sit Conscientia cui securè possis acquiescere. tr. 20. n. 32

I N D E X

Sinnichius.

Sinnichius ad invidiam cogitandam sententiae, quae docet licitum esse sequi opinionem probabilem, aserit opinionem probabilem à rectè sentientibus vocari eam opinionem, quae innititur rationi alicuius ponderis quantumvis exilis. Quod falsum est ab iis dici, & mera est cavillatio. tr.4.n.13

Sinnichij conuicta. tr.4.n.14

Sinnichius confundit vitium & peccatum. Hinc malè intelligit locum D. Augustini. tr.4.n.26

Malè intelligit aut malà fide adfert locum D. Augustini, in quo non de probabili opinione S. Doctor, sed de Manichaeorum opinione, id est modo opinandi agit. Is autem à modo opinandi probabiliter, toto caelo differt. tr.4.n.27

Somnia.

Somnia circa mediam noctem plerumque horribiliora sunt & magis confusa, quam matutina. Unde hoc fiat. tr.7.n.19.

Sorbona.

Censura Sorbonae lata contra sententiam Sequinoij, negantem Attritionis cum Sacramento efficaciam. tr.14.n.44

Speculum

Conscientia est instar speculi plani representantis peccata sicut sunt. tr.11.n.28

Specula convexa diminuunt obiecta. Ita & animus tumidus diminuit sua scelera. tr.11.n.30.

Specula concava inuertunt & augent spe-

cies; ita & quorundam absuruse Conscientiae. tr.11.n.37-38

Defectus Solis indagandi sunt per specula plana. tr.11.n.40-41

Spiritus Dei.

Spiritus Domini, est spiritus lenitatis & misericordiae. tr.16.n.19

Stimuli Conscientiae, & aculei.

Conscientia exstimulans ad poenitentiam quid sit. tr.2.n.31

Conscientia vti laudandi, ita & auctoritatem habet reprehendendi voluntatem. tr.10. in proemio.

Ex stimulis Conscientiae rectè colligitur Deum esse. tr.10.n.17. & seq.

Cruciatus Conscientiae sunt exquisitissimi. tr.10.n.2

Ab aliquibus dicitur poena inferni in his consistere. tr.10.n.3

Omnia tormenta huius mundi superat tormentum Conscientiae. tr.10.n.3. & seq.

Lutherus tormenta suae Conscientiae ferre non potuit. tr.10.n.4

Etiam ethnici Conscientiae suae aculeis admodum fuere torti. tr.10.n.5.6. tr.18.n.12

Stimuli aut aculei Conscientiae, nihil aliud sunt quam facti sceleris amarae exprobrationes. tr.10.n.15-17

Multis & modis, & vicibus fit ea exprobratio. tr.10.n.16

Voluntas inter has exprobrationes à nemine habet patrocinium tr.10.n.18

Vti incubus cor, ita Conscientia animam peccati ream suffocat. tr.10.n.19

In quibus actibus consistat dolor quem ex Conscientiae stimulis percipit anima. tr.10.n.20.

Maximus

Maximus dolor est à seipso torturam pati.
tr. 10. n. 20. & seq.

Probatum id in Adamo. tr. 10. n. 21

Dolorem hunc ipsa morte duriorum esse
probatum in Caino. tr. 10. n. 22. 23

Non semper urgere Conscientiam permit-
tit Deus, ne peccator doloris vi ex-
tinguatur; & ut possit resipiscere. tr.
10. n. 24

Conscientia ut excruciet nulla arma ha-
bet nisi seipsam. tr. 10. n. 25

Sæpe non tam acriter cruciat Conscientia
eos qui non sunt pertinaces in scelere.
tr. 10. n. 28

Aliquando tamen manent aliqui aculei, et-
iam post peractam penitentiam & obt-
entam gratiam. tr. 10. n. 29

Sæpe ob quadam minora peccata sentiuntur
graviori aculei, quam ob majora. tr.
10. n. 30

Cur Conscientia magis acriter angat per ve-
recundiam in peccatis carnalibus, quam
in spiritualibus. tr. 10. n. 31. 32

Si peracto peccato aculei Conscientiæ nimij
sunt, à Diabolo sunt. tr. 10. n. 36

Quis sit nimius Conscientiæ aculeus, exponi-
tur. tr. 10. n. 37. & seq.

Nimius angor ob peccata venialia suspectus
est, & plerumque est à Demone. tr. 10
n. 38

Memoria præteritorum peccatorum que tur-
bat mentem, à Demone est. Que au-
tem à Deo est, semper cum fiducia est. tr.
10. n. 39. & seq.

Qui peruersè viuens stimulos Conscientiæ
non sentit, timendum est ne is desertus
sit à Deo. tr. 10. n. 42. 43

Si peccato commisso pungeris, & ad penitu-
dinem cum fiducia obtinendæ gratiæ re-
uocaris, scias hanc esse vocem Conscien-
tiæ: cui, si sapias, illico parendum est.
tr. 10. n. 44. 45

Conscientiæ incumbit peccantem voluntatem
ad Deum reducere. tr. 11. n. 1

Conscientiæ tormentum summum, est timor
future infamiæ, si scelus propaleatur. tr.
18. n. 14. & seq.

Supplicium hoc nemo euadit. Ostenditur id
in Dauide. tr. 18. n. 18

Describuntur stimuli quos Conscientia pecca-
tori impenitenti admouet in hora mor-
tis. tr. 19. n. 12. & seq.

Suarez.

Suarez numquam docuit sententiam de At-
tritionis cum Sacramento efficacitæ, non
esse certam, nec valde antiquam,
nec multum communem. Malè à
Faruacquo citatur Suarez, qui omnia
contraria diserè docuit. tr. 14. n. 27

Synderefsis.

Synderefsis quid sit, & quomodo differat à
Conscientiâ. tr. 2. n. 15. & seq.

Testimonium Conscientiæ.

Testimonium Conscientiæ in penitente
quid sit. tr. 17. n. 3

Testimonium Conscientiæ securitatem obtin-
tæ gratiæ præstare, probatur ex D. Paulo,
& Patribus. tr. 17. n. 4. & seq.

Acquiescendum est testimonio Conscientiæ
penitentiæ peractæ. tr. 17. n. 7

Theologi.

Valde temerarium est dicere Theologos om-
nes errare aut errasse. tr. 3. n. 47

Theologorum communis consensus quantæ
auctoritatis fuerit apud Patres congrega-
tos in Concilio Viennensi. tr. 4. n. 29

Pauci sunt Theologi veteres qui Attritionis
efficaciæ suere contrarij; & ferè ij qui
ante Eloquentinum scripsere, ex funda-
mento falso & per Concilium proscripto.

dd 3

Post

I N D E X

- Post Concilium verò Tridentinum serè tantum duo. tr. 14. n. 32
- Theologi alicujus opinio sola & auctoritas, non facit incertum, quod antea habebatur certum. tr. 14. n. 33
- Theologia nouitia.
- Theologiae cuiusdam nouitia, quae tamen iacet se veteris Religionis instauratricem esse, fundamenta quadam egregia proponuntur. tr. 3. n. 51
- Timor, Timidus.
- Timidus fingit sibi timores ubi non sunt. tr. 7. n. 21.
- Exponitur modus fingendi sibi timores ex Aristotele. tr. 7. n. 22
- Timidus exemplo suo timidum facit. tr. 7. n. 30.
- Timori dum ceditur, crescit & inualefcit timoris passio. tr. 8. n. 11
- Timor facit vt. facile recordemur rei quam timuimus. tr. 11. n. 62
- Ex natura omnis timoris non est retinere voluntatem conditionatam faciendi id quod ex metu iam omittit; aut omittendi quod iam facit. Quomodo id alicui timori sit proprium. tr. 13. n. 50. & seq.
- Timor gehennae, seu seruilis.
- Timor seruilis & filialis quomodo differant, & quae vtriusque sit natura. tr. 13. n. 2. 3.
- Timor gehennae bonus est, quo datur eò bene vii. tr. 13. n. 21. & seq.
- Datur aliquis timor gehennae malus; eò quod is qui voluntatem absolutam aut conditionatam peccandi retinet. tr. 13. n. 48
- Non tamen omnis timor talis est, & falsum est id esse, ex ipsa natura omnis timoris. tr. 13. n. 49. & seq.
- Per timorem gehennae potest peccator conuer- ti, & obseruare totam legem. Variè id probatur. tr. 13. n. 56. & seq.
- Timor gehennae solus non facit veram Attritionem: sed iungendus est ei Amor iustitiae, id est, desiderium iustitiae. tr. 13. n. 61.
- Ex timore seruili potest oriri obsequium liberale. Ostenditur quomodo id fiat. Item quid sit facere aliquid seruiliter, quid verò liberally, seu ingenuè. tr. 13. n. 64. tr. 14. n. 4. & seq.
- Timor actualis, est praeco aut apparitor assiduus, qui animae Diuinam voluntatem & legem proponit & denuntiat. tr. 14. n. 7. & n. 10.
- Timor infamiae.
- Summum tormentum Conscientiae, est timor futurae infamiae si scelera propalantur. tr. 18. n. 15
- Timor quem hinc sibi facit Conscientia, natura & frenum est, & supplicium. Nemo istud euadit. tr. 18. n. 18. 19
- Timor infamiae, patibulum est peccatoris. tr. 18. n. 20.
- Tridentinum.
- Tridentini de perfecti Contritione doctrina exponitur susè. tr. 12. n. 16. & seq.
- Tridentinum damnat Lutherum docentem Attritionem esse malam. tr. 13. n. 15. & seq.
- Tridentinum sess. 14. c. 4. loquitur, non de Attritione quae nascitur ex aliqua Charitate imperfecta, sed de eà quae ex mero timore gehennae oritur. tr. 13. n. 32. 33
- Exponitur doctrina Tridentini de Contritione & Attritione tradit. sess. 6. c. 5. & sess. 14. c. 4. tr. 13. n. 40. 53
- Ex Tridentino probatur Attritionem solam

R E R V M.

sine ullo superaddito, sufficientem esse cum Sacramento suscipienda gratia dispositionem. tr. 14. n. 18. 21
Tridentini doctrina de Confessione. tr. 15. n. 19. 20. 24
Tridentini doctrina de satisfactione. tr. 16. n. 1. n. 6
Tridentini decretum de injungendis poenitentis expensum & explicatum. tr. 16. n. 12. & seq. item n. 42.
Ex Tridentino patet quò modo per miseras naturales satisfiat pro peccatis, si rectè tolerantur. tr. 16. n. 53
Damnantur à Tridentino haereticæ docentes certitudinem quam quisque de sua salute habet, esse articulum Fidei. tr. 17. n. 35

Tutum, tutius.

Nequidem in mortis periculo, tenemur ex lege Charitatis propriae, querere aut facere id quod est tutius. Sufficit agere id quod tutum est. Fusè id probatur. tr. 14. n. 42. & seq.

Vana gloria.

Laus quam sibi dat Conscientia, non est vana gloria. Patet in D. Paulo. tr. 9. n. 25. 26.
Sine laude Conscientiae nemo est probus. ibid.
Quandonam insanum fit aut vanum laudare se. tr. 9. n. 26

Verecundia.

Cur verecundia major percipiatur ex peccatis carnalibus, quàm ex spiritualibus, etiam ubi haec illis grauiora sunt. tr. 10. n. 31. 32
Verecundia est naturæ corruptæ frenum naturale. tr. 10. n. 31
Peccando amittitur verecundia. tr. 20. n. 20

Magis erubescendum est peccare in oculis sine Conscientia, quàm in conspectu omnium hominum simul collectorum. tr. 20. n. 26. 27
Item quàm in conspectu Sanctorum. tr. 20. n. 28.
Virgo dum sola est seipsam reuereatur. tr. 20. n. 25.

Vermis Conscientiae.

Vermis Conscientiae quid sit. tr. 2. n. 29
Vermis Conscientiae videtur aptior ad torquendam exquisitè animam, quàm ignis inferni. tr. 10. n. 3

Virgines.

Virgines ex meo errore positivò, pro Castitate tuendâ putantes se sibi posse manus inferre, sine ullo alio instinctu Spiritus sancti, innocuè imò & laudabiliter se occiderunt, aut mutilarunt. tr. 3. n. 30.
Virgines cum sola sunt, seipsas reuereantur. tr. 20. n. 25

Vita.

Vita sine gaudio, morte est tetrior. tr. 1. n. 3.
Vita plena est miserijs, & tamen amatur. tr. 19. n. 7
E vitâ timemus discedere, quia terrenis voluptates experti, de celestibus imaginariis species non habemus. tr. 19. n. 8

Voluntas, Voluntarium.

Voluntarium ex mente D. Thomæ non est, quod ex ignorantia inuincibili nescitur. tr. 3. n. 23
Voluntas, Conscientiae actionem aliquam vetanti,

INDEX RERVM.

- vetanti, aut imperanti bonâ fide. etiam si erret, tenetur obedire sub peccato. tr. 3. n. 7. & seq.
- Voluntas Conscientiæ actionem aliquam bonâ fide permittenti, etiam si erret, impune obedit, & sine peccato eam sequitur. tr. 3. n. 19. & seq. tr. 9. n. 4.
- Voluptas.
- Voluptatem afferunt creaturæ, non gaudium. tr. 1. n. 4.
- Voluptas corporea, naturâ suâ in tristitiam diffluit. Et quidem eò citius quò major. Igitur moderanda est. tr. 1. n. 5.
- Voluptas sincera oritur ex gaudio, non verò gaudium ex voluptate. Homines passim sentiunt contra. tr. 1. n. 7.
- Wendrockius.
- W**endrockius nugis agit dum asserit millequingentis annis fletisse Ecclesiam, antequam exorirentur Casus. tr. 3. n. 45.
- Cur Wendrockius non prodit nomen suum si filius lucis est? ibid.
- Wendrockius audacior est quia latet. Pronuntur eius conuitia in sententiam de opinione probabili sequendâ, impacta. tr. 4. n. 14.
- Eius conuitia passim in omnes Theologos. tr. 4. n. 15. 16.
- Wendrockii liber, cum notis Pauli Irenæi, & litteris Promincialibus Montalij, excusus Parisijs à Senatu Regio postquam iudicio Episcoporum & Theologorum fuerat condemnatus. tr. 4. n. 19.
- Wendrockius planè peruersè & abs re vitatur Scripturis. tract. 4. num. 20. & seq.
- Wendrockius non distinguit inter errorem oppositum verò, & oppositum certo aut euidenti. tr. 4. n. 24.
- Wendrockius malâ prorsus fide, & per cavillationem asserit, D. Thomæ sententiam esse, nemini absque crimine licitum esse sequi Magistrum probabili ratione opinantem. tr. 4. n. 25.
- Wendrockius & illi similes, in afferendis pro se auctoritatibus Patrum, semper supponunt, id quod probandum est maximè. tr. 4. n. 23.
- Wendrockius malè insert, hæreticum posse adherere suæ heresi, quando iudicari se tenere opinionem probabilem. Respondetur ejus argumento. tr. 5. n. 15. & seq.
- Alteri syllogismo Wendrockii, quamvis illegitimo & præter formam syllogisticam proposito, respondetur. tr. 5. n. 25.

FINIS.

ERRATA.

FOL. 106. Lin. 14. Rodii. l. Ruteneus. fol. 162. l. 12. à sine etiam aade materiale. fol. 185. l. 6. à sine indignitate l. indignatione. fol. 219. l. 9. à malo l. à bono. fol. 297. l. 3. miseria l. misera. fol. 386. l. 3. inuincitur l. euincitur. fol. 411. l. 16. Christique l. eiusque. fol. 595. l. 1. intereat l. intererat. fol. 618. l. 10. à sine. vt nisi l. vt non nisi.